

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s): Jensen, Thit.
Titel | Title: Bejlerdansen. Skuespil i fire akter. D.D.F.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Da.Dram.F. 4

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.

Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts

If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

T. Jensen

Bejlerdansen

no. 883

Danske Dramatikeres
Forbund
Tietgensgade 30
København B.

Bejlerdansen

Thit Jensen
Allégade 29.

Telefon: Southoob 5402 ny.
5402 04

BEJLERDANSEN.

Skuespil i fire Akter

af

THIT JENSEN.

Bygget over to historiske Strofer:

Fra Sjørring Volde til Vesterhav
lod Paris kaste den Lønnegrav.

Personer: Nilaus Svendsson, Prins af Danmark.

Kong Knud, hans Broder.

Paris Hjalteson, Kong Knuds Bannerfører, Vender.

Æsbjørn Jarl, Brødrenes ^{Farbroder} ~~venner~~.

Lucilia, Prinsesse af ^{Voland} ~~England~~, gift med Nilaus.

Krigere. Huskarle. I Syn optræder Odin, Thor, Fenrisulven,
Midgaardsormen, Hel. Samt Kristus.

oooooooooooo

Første Akt: Sølvpoppellund udenfor Kongsgaarden.

Anden Akt: Hallen.

Tredie Akt: Hallen.

Fjerde Akt: Hallen.

oooooooooooo

Sted: Sjørring Kongsgaard i Thy.

Tid: Aar 1086.

oooooooooooo

1ste Akt.

(Nærmeste Forgrund; lave Buske og Skovbund, Bregner og mosgroede Sten. Baggrund; dog nær paa Tilskuerpladsen, aaben græsklædt Plads omgivet af Sølvpopler, yderste Baggrund Havet, Solnedgang med farverig Himmel.

Paa den aabne Plads, belyst af Solnedgangsskæret, danser Paris Hjalteson og Prinsesse Lucilla en menuetagtig Dans, han synger mest, hun danser mest.

I Forgrunden sidder Prins Nilaus og Esbjørn Jarl, skjult for de dansende).

Esbjørn

Dristigere - for hver en Guds skabte Dag - dristigere.

Nilaus

Hvor fager hun dog er!

Esbjørn

(Ler en gnæggende Latter, som er ham egen) æ-æ-æ-æ- Hør - Bejlerdansen - det er den, han danser med din unge Viv. Gudesønnen Frejrs Møde med Gerde Gymerdatter i Gudernes Lund. At du - ja - ingen Mand vilde taale det, du taaler.

Nilaus

Sel

~~Esbjørn~~ Paris Hjalteson

(dansende frem mod Lucilla)

Unge Frejr han skued sig viden om

Lucilla

(dansende mod ham)

Alt ved Midsommertid -

~~Nilaus~~

Nilaus

Ser du, hun er af ædelt Blod - saa kongeligt løfter hun sin
Haand og Fod.

Paris

Den fagreste ~~Med~~ Mø ham for Øje kom

Lucilia

~~Synker~~ Synker Sol, falder Dug, aander Blomsterne blide -

Paris

Han sank som i Dvale, han taledes ej

Lucilia

End ved Midsommertide

Paris

Til hannem gik Skirner, hvad skader dig !

Lucilia

Synker Sol, falder Dug, aande Blomsterne blide -

Paris

Den Mø som blandt alle, jeg ene attraar,
som Solguld hun smykker min Uvens Gaard -

Lucilia

Alt ved Midsommertide -

Paris

(han tager Lucilias Haand, hun danser, han viser hende Bøjninger
dybere, hun danser om, hans smilende Hyldest er sejrssikker,
sorgløs, glad)

Da fløj gennem Luften ung Skirner med Il,
hans Sværd hedde Drab, hans Hest hedde Pil -

Lucilia

Synker Sol, falder Dug, aande Blomsterne Blide-

Paris

For Møburet laa der en rasende Hund

Lucilia

End ved Midsommertide -

Paris

Og sig mig du Hyrde, som hist vogter Faar,
hvor træffer jeg Gerde i Gymers Gaard -

Lucilia

Synker Sol, falder Dug, sove Blomsterne blide -

Paris

Før nogen naaer Gerde den vane Mø
for rasende Hud maa vist han dø -

Lucilia

End ved Midsommertide -

Paris

Jeg bad dig ikke om Dødens Raad,
før Frejr jeg hilser, har hende jeg naaet -

Lucilia

Synker Sol, falder Dug, aande Blomsterne blide -

Paris

Og Jordene skjælv, de Stjerner faldt ned,
ung Skirner sig ind foran Gerde red -

Lucilia

End ved Midsommertide -

Paris

Saa fager hun var som Solmøen selv,
og Haaret det skinned som Stjernehvæl -

Lucilia

Synker Sol, falder Dug, aande Blomsterne blide -

Paris

Af Vækst var hun rank som et kongeligt Sejl,
og Øjnenes Glans var som Bølgespejl -

Lucilia

Paris

Du fagre - jeg byder I Æbler af Guld -
bønhøre du ham, som er længselsfuld -

Lucilia

(stolt dansende)

I Gymers Gaarde er fuldt op af Guld,
og aldrig saa vorder jeg nogen Mand huld -

Paris

(synger vredt)

Jeg tæmmer dig Mø alt efter min Hu,
forkynder dig Jammer og Graad og Gru,
henvisne du skal som Tidselen fæl,
berøves alt dit og fare til Hel,
en Tryllevaand svang jeg henover din Mund,
til Uven blev Frejr dig i samme Stund
Jeg svang den Tryllevaand rundt ~~du~~ din Læng,
til Rimtursers Bo skal du slæbe dig hen,
jeg svang den mod Panden, saa lev nu med Skam,
bliv vidløs og vild, til du bønhører ham -

Lucilia

Den niende Nat i Gudernes Lund
ung Frejr tør minde den Jomfrumund -

Paris

Min Elskov er stærk, min Længsel stor,
en Maaned i hver af de nætter bor -

Paris og Lucilia

Saa lang er en Nat, længere tvende,
hvordan udholde at vente i trende -

Synker Sol, falder Dug, aande Blomsterne blide -

(talende og smilende gaar de sammen ud til venstre)

Esbjørn

Om du blev til Sinds en Dag - hvad der er din Ret - at dræbe dem. Jeg skal tale din Sag, om Kong Knud kræver dig til Regnskab for sin Yndling.

Nilaus

Saa du, hvor hun smilede glad.

Esbjørn

Til Paris Hjalteson, ja.

Nilaus

I et Aaremaal nu var hun her paa Sjerring Kongsgaard, og hun blussede aldrig saa.

Esbjørn

Før Paris, din kongelige Broders Bannerfører kom, nej!

Nilaus

(viser paa en Blomst) Hun var som Blomsten her, Farbror - en lukket Blomst med skære Blade, foldede sammen om det uskyldige Hjerte. Hvorfor skulde jeg plukke den og se den visne!

Esbjørn

Nej vel - du lod Blomsten - ^{urørt} til den Rette kom -

Nilaus

Den Rette (han trækker forpint Skuldrene op).

Esbjørn

Jeg tør Love, Brodersen, du saa ej Farven i din Hustrus Øjne i hele det Aaremaal.

Nilaus

Nej.

Esbjørn

Da saa han den - lid paa det - de straaale hannem i Møde som Fakler i Natten.

Nilaus

de tyktes mig som smaa ædle Kongebørn slumrende under Silke-
dække! Hvorfor skulde jeg vække det, som skyldfrit sov.

Asbjørn

Hæ-æ-æ - nej, Paris Hjalteson gjorde det jo gerne for dig.

Nilaus

Saa du hende der, da hun korslagde de skønne hvide Hænder
over Barmens kyske Bue. Fast saa det ud som to skønne hvide
Helligaandsduer, hvor den ene skælvende af Frygt beskytter den
anden.

Asbjørn

Mener du, det var dig, de frygtede -æ-æ-æ- dig - Nilaus
Svendsdatter!

Nilaus

Jeg taaler ej det ~~NIX~~ Nidnavn, Farbror.

Asbjørn

Men du taaler gerne, at Paris Hjalteson danser Bejlerdansen
med din Husfrue, som var hun Jomfru end -æ-æ-æ- hvad hun jo og
er æ-æ-æ-

Nilaus

(tær ser ned og stryger nænsomt over Skovbunden) Hvor skulde
I fatte, Farbror, som har ægget til saa mangen sort Daad --

Asbjørn

Fatte hvad?

Nilaus

Hun var saa ung, der hendes Slægt gav mig hende - hun
tyktes mig saa skær som den gyldne Luft histude - som Eng-
enes hvide Taage - som det bløde Flor mellem Skovens Stammer,
som Duggens Skærlagen gnistrende i Morgensolen - det man ej
rører ved, thi da brister det, og Fagerheden dør mellem ens
~~hvide~~ Fingre.

Nilaus

Er det Skændsel at frydes ved Livet uden haardhændet at knuse det.

Esbjørn

Knuser du ~~det~~ ^{ej det} ej, da knuser det dig.

Nilaus

Farbro, I gør Livet Uret - ikkun den vinder Livets Krone, som giver det sig selver. Saa sejrede Krist vor Frelser over Livet!

Esbjørn

Er du en Konges Søn - er du Broder til den stolte Kong Knud? Mener du nogen af dem lod Haan gaa over sig i deres egen Gaard.

Nilaus

Paris Hjalteson er min Gæst.

Esbjørn

Gæst - Gæst - vaer dig, han ej vorder Gæst i din Frues Soverum før du selver, mens du samler Morgenens Dug i Liljebægre for at vederkvæge Englene.

Nilaus

Lad dog mine Barnedrømme med Fred, Farbror.

Esbjørn

Mener du, han hvisker om Krusemynternes Aftenbøn! mener du, han aander epaa hende som paa en Blomsterknop -æ-æ-æ-nej -æ-æ-æ - han lærer hende at danse efter Blodslaget i hans sydende Krigerkrop - Bejlerdansen.

Nilaus

Ser I slet intet - hvor stolt et Syn han er i sin rige Manddom - det sorte lange og lokkede Haar - det syngende, fro og skæmtende Liv han gav denne ensomme tavse Gaard. Min Viv er ung, hun higer mod Dans og Fryd, som andre unge

Esbjørn

Issss! - nej, aldrig vorder du nogen Mand.

Nilaus

(smiler)

Blev I det, Farbror? Giv ind til I er ræd - thi I ved, Paris Hjalteson mener, hvad han siger: Hver den som ej vil som jeg, er min Uven, og min Uven er Døden vis.

Esbjørn

Javist, Slagsbroder er han - krigsvild og hovmodig er han - men vi drage dem ind som legende Fisk i et Vaad - drage til - drage til - og saa ---

Nilaus

(skyder med en Skuldertrækning Tanken fra sig)

Esbjørn

Giv nu du ind til, at du heller skyder hint Vaad ifra dig - thi hin Stund du skal mase med den kæmpende Fangst tykkes dig fast uoverkommelig - vil kræve af dig Mand~~de~~oms Kræfter, du intet ejer af.

Nilaus

(Sukker! Den lider ilde, hvis Dage~~r~~ rinde hen i Kløften mellem vil og vil ikke.

Esbjørn

Saa op dig, Nilaus!

Nilaus

(med henført lysende Blik) Vidløst af mig, at jeg blotter min Hu for Eder, Farbror, thi I forraader alt, hvad forraades kan - men (smiler) halvt tykkes jeg mig ~~XXX~~ Paris Hjalteson selver - ja det gør jeg - jeg kender i mig hans Angest for ej at bære ~~XX~~ Sejren hjem, jeg fornemmer hver hans Tanke, hver hans Lyst, hver Viljesbud ---

Esbjørn

Rider hin Sindets Sot dig endnu, som var over dig alt fra

du var Pilt.

Nilaus

(drømmende, smiler) -- som sidder jeg midt i Paris og lever hans Liv mere end mit eget.

Æsbjørn

Nilaus! (rusker ham)

Nilaus

Jeg fornemmer hans Had til mig, ikkun fordi~~x~~ jeg er hendes Husbond - jeg hader med ham--- naar jeg om Aftenen ser Vagten efter, følger han mig, snakkende, alt fra sine Krigertogter i fjerne Riger og Lande fortæller han mig - jeg ved, det er ham en Husvælelse at snakke mig saa træt, at jeg - glemmer jeg har en Viv - og jeg (smiler) husvæles med ham!

Æsbjørn

Er du vidløs?

Nilaus

Jeg fornemmer hver Rørelse i ham, fast som havde jeg blandet Blod med ham - igennem et altomfattende Broderskab tykkes jeg mig tvillingbundet til ham - som jeg er det til alle!

Æsbjørn

Fornemmer du -- naar nogen krænker din Ære?

Nilaus

Hvor er min Ære - blev nogens Ære krænket, ^{da} blev min det og - thi jeg er i alle, min Hu er i alle! Jeg tænker hver ^{en} andens Tanke, glædes hver ^{en} andens Glæde, haaber hver ^{en} andens Haab, ved om Mennesker jeg end ej ser, hvilke deres Maal ere, hvad de tænke, hige, længes imod - ser det om dem, i dem, fast som er deres Løgens Mur intet.

(Han trækker Vejret dybt) Jeg haaber med min Ven, som jeg haaber med min Uven, dybest i min Sjæl fornemmer jeg ingen

Adskil - ikkun at en Menneskehu for sin Lykkes og Velfærds
Skyld attraar - og da attraar jeg med *den*.

Esbjørn

Ejheller om den attraar dit!

Nilaus

(ryster paa Hovedet) I ægger til ingen Nytte, Farbror. Jeg
kan ingen hade, thi da hader jeg mig selver, efterdi jeg sidder
inde i *den* - jeg er den, jeg hader ---- jeg kan ingen fortræde,
thi da fortræder jeg mig selver!

Esbjørn

Munk skulde du heller være.

Nilaus

Kanske (lægger Hovedet tilbage) thi min Lyst staar til Ro. *W*
Ved I, Farbror, at Ro kan beruse - hvile sin Nakke mod Stenens
svale Ro, som her, og langt derude det rindende Liv som en
Flods fjerne i Dvale hendyssende Mummel.

Esbjørn

Du er forgjort, Brodersøn.

Nilaus

Slaa Eder til Taals, Farbror, visselig fik baade I og Jeg
Utak af Kong Knud, om hans Bannerfører kom noget til, han er
hans tapreste Mand og udset til at bære det danske Flag over
Englands Jord, naar Knud faar sit *nye* Englandstog i Stand.

Esbjørn

Ja - saa lad ham ride af Gaarde med din Husfrue da.

Nilaus

(smiler) Det har I jo sørget for, han ej kan, Farbror - ved
hver en Bro, ja hin mindste Luge har I tredoblet Vagten.

Esbjørn

Hør mit Raad ---

Nilaus

Aldrig vides noget godt ~~Kan~~/kom af Eders Raad, Farbror!

Æsbjørn

Isss! - at han agter at fly med din Viv, er fuldvist, som
og han ved, hver Port og Slaa er bevogtet. Nu hør - jeg kommer
ilende til dig, Nilaus - men han hører det - siger jeg dig, at
Vagten ved Faldbroen ~~XXXXXXXX~~ til Havet er rendt - og du svarer
mig, at det gør intet, ingen kende den Faldbrø. Jeg vredes paa
dig - for din Efterladenhed - men du holder paa ~~det~~ - du holder
paa ~~det~~, kom det nu i Hu - og saa grube vi dem der - da har vi
Retten, da har vi Retten - da kan du lade dem begge dø.

Nilaus

Dø!

Æsbjørn

Vil du da, hver Mand over det ganske Land skal synge Nid-
vise om dig (synger)

Nilaus haver sig fæstet en Mø

jeg er rød for den Mø

Hæ-hæ-hæ-

han var rød for den Mø

i Bure!

Nilaus sig fjeler i Blomsterkræat

han var rød for den Mø

hæ-hæ-hæ-

Hr Paris gik ind til den Mø en Nat

i Bure!

Og hør du Nilaus nu faa du Tak

du var rød for den Mø

hæ-hæ-hæ-

i Bure!

hæ hæ-hæ hæ-hæ hæ-hæ hæ-

for han var rød for den Mø hæ-hæ-hæ-hæ-

Nilaus

(Springer op) Nu gaar Solen under ----

(Fra venstre kommer Paris Hjalteson og Fru Lucilia. Han er en pragtfuld Krigerskikkelse i en rustred Vams, langt krøllet sort Haar falder ned om hans Nakke, et markeret Ansigt, sort Skæg, blodrøde Læber, mørk Hud, arabisk ildfuld. Fru Lucilia danner hans fuldstændige Modsætning, ~~hunnéhåretånegatalangt,amegetalyst,afintahaar,~~ ~~denafalderaglatanadaafnaadeatahaga~~ hun er tynd og sart, blegt Ansigt, hendes Blik er sky og uskyldigt. Hun er iført Tidens Dragt, højt kræmmerhuslignende Hovedsmykke med hvidt Lin flagrende ud til Siderne, dybt udringet hvidt Livstykke, der kun ses foran, hvor Guldsnore krydser Brystet, lange Pyntearmer af perlestukket Floz, rød Fløjlsvest over det hvide Livstykke. Fra Midien falder en meget lang, meget snæver Kjortel af rent grønt Silke, paa Fødderne har hun perlesyede Snabelsko. Hun er ganske ung. De sætter sig i Græsset, Fru Lucilia for sig selv)

Paris

Er I her, Prins - saa saa I, hvor Jeres skønne Frue har lært at træde Dansen vakkert. Det kendes hun er af Kongeæt, hun har hurtigt Nemme.

Nilaus

(Ser kerligt paa hende) Som Himmerigs Engle dansede I, Lucilia.

Lucilia

(ser ned) Ved I, Herre, om Himmerigs Engle danse.

Nilaus

Himmerigs Engle gør vel alt, som er skønt, Lucilia, saa tænker i det mindste jeg mig Sjælenes fagre Hjem.

Esbjørn

Var det ikkun for at danse Paris Bannerfører kom til Sjørring Kongsgaard?

Paris

Gnaske I Jord, ædelige Jarl?- saa sort I er om Trynen!
I spurgte, jeg svarer - jeg venter paa Kong Knud, alt er rede til hans Englandstogt.

Esbjørn

Har I da ej hørt Rygtet - at Vendelboerne have undsagt Kongen?

Paris

Jeg har hørt det.

Esbjørn

Og Kong Knuds mest betroede Mand danser i al Ro og Mag Bejlerdansen i grønne Lunde - her.

Paris

Som I nys saa- Jarl Ravnemund.

Esbjørn

Jeg have kanske en Gerning, I skal have fuldbragt her, som vi intet vide om?

Paris

Hvor mange tusind ^{mark Blev} Sølvmark var det I fik i Engelland for at forraade Kong Svend.

Esbjørn

(dukker Hovedet, rejser det igen, men med skjult Blik.

Paris

~~XXXXXXXXXX~~ (han flytter sig og kommer Fru Lucilia nærmere, hun ser angstelig ud. Til Næraus) Mine Mænd ligge rede sønden for Limfjorden, jeg ligger rede her, men jeg flyver ikke vildest, som Asgaardsrejen i Luften, ud at ombringe Rygter!

Vendelboerne kunne altid faa deres Hug, Kongen kan altid finde et sikkert Tilflugtssted her - og her finder han Eder, Jarl, - og I er stedse at lide paa!

Æsbjørn

Den som selv farer med Svig, spørger!

Nilaus

De Vendelboer! - disse haarde Folk! - Knud faar Krig i sit eget Land - hvorfor er Verden dog saa stridende og kvidefuld.

Paris

Verden er fager, hvad mener I, Fru Lucilia.

Lucilia

At der intetsteds er - Ro - som hjemme i Irlands Kloster.

Paris

Kloster! - Klostre haver Gud ikkun bestemt for de, som (ser paa Æsbjørn) fører Snigtunge, og som lugte værre ud af deres Hals end gammel Valplads.

Æsbjørn

Og for dem som forlede andre Mænds Ægtehustruer til Ukyskhed.

Paris

Og for dem som gerne vilde, i Fald de kunde, Jarl Judas!

Æsbjørn

I ~~kan~~ ^{kan} Bannerfører, æ-æ-æ- ingen tvivler - I har vel ej truffet en Kvinde, som ej gladvilligen gav sin Ære til Pris for Jer Fagerheds ~~Skuld~~ Almagt -æ-æ- (ser paa Lucilia)

Paris

(ser ogsaa paa hende) Ak, om det ikkun var saa vel (til Æsbjørn) Jeg mente ej for min Fagerheds Skyld, det lader jeg Eder om! - Jeg mente ikkun, Skæbnen er som Falken, der ej kender Mur for tyg, eller Tind for høj, gælder det Duen den
 Ja, den (ser paa hende) for selvsagt, den vilken

den ind.

Nilaus

Natten falder paa, det er vel Tid at se Vagten efter.

Æsbjörn

(De ser paa hinanden) I falder tungt til Sæde, Bannerfører.

Paris

Ikke tungere end jeg vel holder ud med Eder, Jarl Snaren-
snog, vi følges (han puffer Æsbjörn Jarl i Ryggen og træder
ham i Hælene ved hvert Skridt. De forsvinder ud til venstre,
hvor Kongsgaarden tænkes at ligge.)

Nilaus

~~AAAAAA~~. Hm.

Lucilia

Hm.

Nilaus

(sukker)

Lucilia

(sukker)

Nilaus

Vil I have denne (rækker hende en Blomst).

Lucilia

Tak. Mener I, her vorder Krig i Landet?

Nilaus

Frygter I for Indfald i Irland.

Lucilia

Næe - men - alt er bedre end dette!

Nilaus

(tager hendes Haand) Hvad er saa ondt for Eder, Lucilia?

Lucilia

(viger for hans Haand)

Nilaus

Tykket det et ~~ZMZMZ~~ ensomt Sted, jeg førte Eder til?

Lucilia

Jeg ønskede det var end ensommere.

Nilaus

Og dengang - her var end ensommere - da græd I.

Lucilia

Da vidste jeg ej.....

Nilaus

Hvad vidste I ej...?

Lucilia

At mange er Strid - faa er Bekymring - een kun er Fred.

Nilaus

Sig, har jeg ufredet Eder, Lucilia?

Lucilia

Aa nej - I var stedse en mild Herre.

Nilaus

Hvad frygter I da?

Lucilia

Kun den frygter, der har forglemt sig -- og intet er saa let som det - og intet saa svært (ser hjælpssøgende paa Nilaus)

Nilaus

(bittert) Imod mig forglemte I Jer ikke, Lucilia.

Lucilia

Naar Ulykken er dragen i Gaarde, da spærrer ej Væg eller Dør den. Vender man sig hid, da er den der, vender man sig did, da er den der; den rinder ind i ens Bønner, saa En kender hverken Raad eller Lise. Kommer ingen En til Hjælp - da - er det ude (hun knuser fortvivlet Blomsten)

Nilaus

Baader det at knuse det værgeløse? (ser paa Blomsten)

Lucilia

(koldt) I har stor Kærlighed til Blomster, Nilaus Svendson.

Nilaus

Kong Svend

Jeg var en Sm dreng kun, der min Fader laa paa sit Dødsleje, jeg sankede Favnen fuld af Blomster fra Lunden, at han kunde se den fagre Jord, han skulde forlade. Han bad mig elske Verden som een stor, skøn Blomst med tusinde Blade, det ene nær mit Hjerte som det andet.

Lucilia

Vær ej ond for denne ene, Nilaus - der trædes saa mange Smaablomster ned uden at I ser det.

Nilaus

Lucilia, I er syg -- lad mig vaage hos Eder i Nat? (han ser ind i hendes Øjne bedende, hun viger angstelig, han følger efter, holder hendes Haand og siger: Lucilia - da Paris Hjalteson kommer tilbage fra venstre)

Paris

Prins Nilaus, et Rygte siger, Kong Knud er paa Vej herhid.

Nilaus

Er Vendelboerne efter ham?

Paris

Jeg tænker det...

Nilaus

Vi maa holde alt Mandskab rede til Forsvaret (de gaar ud sammen til venstre, et Øjeblik efter kommer Paris smilende tilbage, han slaar ud med Haanden, som lader han nogen løbe).

Lucilia

Kommer Kongen?

Paris

(slaar sig ned ved hendes Sige) Hvad ved jeg. Landet er saa fuldt af løse Rygter, et til skader ingen.

Lucilia

Mener I da, at I.....

Paris

Fandt det Rygte i min Barm - og lod det videreløbe blandt de andre, ja.

Lucilia

Hvor turde I holde Eders Borgherre for Nar!

Paris

Hvor tør han bruge den knappe Tid, jeg forlader Eder, til at forføre Eder, Fru Liljehvid, (ler) ser ned i hendes Hænder, der hvilende i hendes Skød, holder en Snegl) Hvad har I der?

Lucilia

Ikkun en liden Snegl.

Paris

Ser I, fagre Lucilia, den er just som jeg - den haarde Skal, det er Manddom, Mod og Brynje. Men indenfor ligger min Hu, som er langt blødere end Eders, Fru Luciliaskøn, endda I er Kvinde, thi min Hu er blød og lind, som Sneglens Legem, der vover sig ud af sin Skal imod Varmen og Lyset. Saa er jeg - længes saa saare efter Æmhed og kærlige smaa Hænders Varme for at skyde min haarde Ham (han forsøger uden Held at kysse hendes Haand).

Men I, Fru Luciliaskøn, I er udenpaa som det blødeste Fløjel at skue (han ~~stryger~~ stryger hendes Ærmes Flor) men indenfor er I ikkun Haardhed - Brynjehu - Datter af Ran er I - Eders Hjerter er som de kolde Bølger, der kysser Heltens Pande, naar han er død - tvi - tvi -

Lucilia

Paris

Eders Arm er saa blød - ens Mund maatte fast synke i den som i et Duebryst - aa nej - frygt intet, Fru Brynjehu - (han sukker) At se paa Eder er som at glide sanseberust, & galdret, ind i en ravgul og blød Lund - altforglemmende - derinde er saligt (han aabner Øjnene og ser fra Siden paa hende) Saligt.... aah - ikkun sød Lyst, smilende honninggul Lyst..

(Heftig) Aah, I ved det ej selv, I kyske Barn, men I er saa, at selve den hellige Fader i Rom vilde attraa Jer, om han saa Jer.

Lucilia

I taler som en Hedning.

Paris

Om jeg fik kysse Eders Mund (han ler, da hun værger for sig) Jeg drømte jo ikkun, Fru Luciliasød - jeg drømte, jeg spiste eet af Skovens smaa undselige Jordbær, intet er saa rødt som de, og intet er saa sødt.

Lucilia

(sukker tungt)

Paris

I sukker, Lucilia - I længes efter min gyldne Lund og dens Lyst (heftigt) Vorder I snart min Viv, Lucilia -

Lucilia

Jeg er givet til en anden, I ved det.

Paris

En anden (heftig, tæt til hende) paa slig Vis var I ikke min Viv, lid paa det.

Lucilia

I skal gaa - gaa dog - hvad haver jeg gjort Jer, at I

volder mig al den Uro og Angest I mægter.

Paris

Hvad Uro? (da hun tier, smiler han forførende og kommer hende nærmere) Hvis I ikke havde mig saa kær, mægtede jeg da at volde Eder Uro eller Angest,

I vil blot ej sige det, dydsirede Madonna.

Men den Stund skal visselig komme, da I nødes til at sige det - fordi jeg vil høre det! (hun forsøger at rejse sig, han holder hende fast) I har lukket Jer inde i Jer Dyds Ukrænelighed som i en kold og hellig Kirke, hvor end ikke Eders Husbond faar Lov at komme - Gud trøste og naade ham, om han det vover - derinde vil I blive siddende, og I vil før dø, før I lader nogen ane, I sidder frysende derinde og langes.

Lucilia

Lad mig gaa - ~~an I ikke vil~~ - slip mig og lad mig gaa .

Paris

(hedere) Mener I - mener I ret for Alvor, at I faar Lov at sidde derinde til Jer Dødedag - naar det lyster Paris Hjalteson at føre Eder ind i Elskovens Ildliljelund! Drøm Lucilia - drøm hvor fagert det vilde være.

Lucilia

En Stund - og saa drog I bort.

Paris

Saa drog jeg selvsagt bort.

Lucilia

(Holder Hænderne for sit Ansigt).

Paris

(ler højt, fjerner hendes Hænder) Men aldrig drog jeg bort - uden dig!

Lucilia

Porte er stængt-

Paris

For den kække aabner sig stedse en Port - se nu til - og
da flyr I med mig. Nu kender I min Vilje.

Lucilia

(tier, ser ned paa Sneglen i sit Skød)

Paris

Se (han aander paa den) ser I den lokkes ud og kommer ved ~~XXX~~
min varme Aande - ret saa, skøn Lucilia, skal I tage mod mig,
naar I som min Borgfrue ^{neder Venden} ser mig, Eders Husbond, ^{lyser fra Rampen} komme fra Jægt.

Lucilia

(siddor smilende og ser ned, stille og bange for det som for
Ild, stryger hun hans Haar, han ser op og gengælder hendes
Smil. Hans Væsen bliver blidere. Med begge Hænder samler han
hendes Fødder i de lange Snabelsko, kysser/ dem, kysser Anklen
under Silken. Pludselig ryster Lucilia, som om hun fryser)

Paris

(ser op, hans Smil er godt og ømt) Volder jeg Eder Ubefrag, ~~Ubehag~~,
Fru Luciliaskøn, da sig blot sagte "Paris", og jeg skal agte
det O- og høre det, om det er sagt saa sagte, som Dugdraaben
brister. Før vilde jeg spidde Guds hellige Øje end krænke jær.

Lucilia

(stryger igen hans Haar) ~~XXXX~~.

Paris

Men ser I - elskelige Møbarn I er - hver det nye Sted, jeg
kysser Eder, er et nyt Stykke, jeg tilvender mig af min Ejen-
dom. Jeg fornemmer mig da som en Konge, der indtræder - med
Omhu og kongelig Vilje - mine Krongodser, et efter andet, til
min Besiddelse er fuldkommen (Han kysser op langs Benet, kysser
Knæet, der runder under Silken, varmer det med sin Mund, kys-
ser over Knæet)

Lucilia

(løfter som brænder hun sig, Haanden fra hans Haar, siger sagte)

Paris!

Paris

(ser op i hendes Øjne, der er slørede af Taarer - saa gør han en ridderlig Haandbevægelse, som om han ærbødig hilser hende, og strækker sig i Græsset)

Nilaus

(kommer ind fra højre, let tirret) Nu har jeg spurgt Kongsgaarden rundt, ingen har jeg fundet, som har hørt noget Rygte om Kong Knud paa Vej hertil. Hvor havde I hørt det, Paris, hvor havde I det fra?

Paris

(liggende i Græsset, han vender sit aabne drengevorne Smil imod Nilaus) Der løber saa mange Rygter, som der gror Blomster i Lunde, Prins.

Nilaus

(krænket - ser med rynkede Bryn paa de to, Lucilia ser dybt bøjet ned)

Esbjørn

(ind fra venstre) Brodersøn - der jeg saa Vagten efter - godt er det, der er nogen, som holder Øje med Kongsgaarden - og ikke vi alle er lige kvindegagne - Nilaus, Faldpøtten ^{høsten} til Havet er saa ubevogtet som Bagen af min Haand - Vagten er rendt af Gaarde -

Nilaus

Faldpøtten til Havet (staar uvis)

Paris

Ingen kommer fra Havet -

Esbjørn

XXXX Nilaus
(stridende med sig selv) Paris Bannerfører har Ret - ingen kommer fra Havet.

Esbjørn

Er du vidløs, Brodersen - alt dit Mandskab kan gaa ud af Porten, udskibe sig, og du...

Paris

Er I Borgherren - alt Angreb vil komme fra Østerporten - derfra komme Vendelboerne, hvis de komme.

Nilaus

(ser paa Lucilia, der med Haanden paa sin Strube ser i Skræk paa ham) Tiden er fuld af Rygter, som Paris nys sagde - ingen ved, hvilke er sande, Ufred kommer alle Veje fra - lad Faldporten vogte vel. Lucilia, Jorden er kold, Eders Siko er tynde, lad mig føre Jer ind (han lægger sin Arm om Lucilia og fører hende ud til venstre. Esbjørn har i pludseligt Raseri vist sine Tænder efter ham, Paris staar med knyttede Hænder og ser efter ham)

Esbjørn

Ved I noget saa skønt, Bannerfører - som sligt Syn - Mand og Viv i kærlig Samdrægtighed begive sig til Ro, hæ-æ-æ- (han gaar ud til venstre, Paris staar alene)

Paris

(en Mand gaar ude paa ~~min~~ ^{med sine} ~~pl~~ ^{Hand} letten, hvor de før dansede, Paris vinker med Haanden han skal komme - Svenden kommer, en mørk-laden Vender, ligesom Paris) Buris - Ufred kommer alle Vegne fra - kanske Kongen kaster sig ind i Borgen her - og faar det svært med at komme ud igen. Kan I, mine Folk, grave Løngrav - under Faldporten til Havet?

Buris

Mer tyst end Jordormen, mere snar end Flammen, skal den være
Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Paris

Sigter du ret paa Faldporten - da grave I ret ind i mit Sove-
rum.

Boris

Fra Sjørring Volde til Vesterhav

ISAZEEZ lader Paris kaste den Lønnegrav -

Paris

Lad det gaa fort -(han strækker sig, hans Bryn er rynkede)

Lang er een Nat, længere tvende, hvordan udholde at vente
i trende.

ooooOoooo

Ende paa første Akt.

2den Akt.

Sjørring Kongsgaard.

Alle følgende tre Akter foregaar i denne Hal, mod Aften, Den er bygget af Egetømmer, dens Vægge er beklædt med vævede Tæpper, alle hedenske Motiver med Undtagelse af et.

Dette er vævet i lyse Farver, aabenbart nyt og forestiller Kristus smilende, med løftede Hænder. Over Tæppet er vævet:

"Jeg fik ingen til at græde"

Det hænger midt paa Langvæggen og dækker for Indgangen til Fru Lucillas Soverum.

Til højre, ogsaa paa Langvæggen, hænger det berømte Tæppe Hel, frygteligt at se paa. Tilbage mod en næsten sort Baggrund hviler et uhyre Hoved, gulbrunt, svedigt af Lidelse, kæmpende med Søvn. Hver Lok af det mørke tunge Haar er bevandret af Orme og over Ansigtet kryber Maddiker. Det forestiller Hel i det Øjeblik, hvor hun af Odin galdredes frem af Graven for at aabenbare Balders Skæbne.

Det dækker for Esbjørn Jarls Soverum.

Til venstre paa Langvæggen hænger Tæppet Fenrissulven, der nylig bundet synes at spænde alle sine Muskler for igen at gøre sig fri. Det dækker over Paris Soverum.

Paa højre Endevæg hænger et Tæppe, lysere end de andre, det forestiller Gudesønnen Frejr, der møder Gerde Gymsedatter i Gudernes Lund. Det dækker over Prins Nilaus Soverum.

Venstre Endevæg har to Døre, en i Forgrunden til Husherren og hans lige, en i Baggrunden til Trællene. Imellem dem hænger Tæppet: Nidhug suger Lig i Gelmerhver. Det er hæsligt og uhyggeligt, en stor edderkoppeagtig Krop hænger øverst, fra den udgaar mange Arme som fra en Blæksprutte, haarede Arme hver endende i en 7delt Sugelok svajer ned over hvide Lig, der ligger paa Jorden, unge Møer, Børn, Krigere, Mæ

troner, Mynder, Svaner, Hjorte osv.

Alle Tæpperne gaar op til Loftet, de er adskilte ved mørke ud-
~~XXXX~~ skaarne Trækarme, hvori der er Luger, der kan aabnes.

Over dem alle, hele Hallen rundt, løber et Brædt, hvori Midgaards-
 ormen er udskaaet.

 højre

Til ~~XXXXXX~~ staar Fru Lucillas Væv, Bænk og Baldyrerammer.

Til venstre et Egebord med Bænke. Midt imellem disse to Interiø-
 rer løber Langbaalet. Der staar flettede Kurve med Brænde, et svagt
 Baal brænder.

I Karmene er anbragt de Olieskaale, der oplyser Hallen, øverst
 staar Taget aabent, ved Nat strømmer Lyset nedderfra

Paa Langvæggen er det udskaaene Højsæde for Kongen.

Hallen er tom, oplyst af Olieskaalene, idet Tæppet gaar op... en
 Tid er der stille, saa trækker en Haand forsigtig Helvævet til Side,
 men ingen viser sig endnu. Forsigtig skyder Esbjørn Jarl sit Hoved
 frem og lytter, fra Side til Side, rækker sig med ét hen mod Forgrunds-
 døren og lytter... forsvinder saa bag Tæppet, idet Fru Lucilia kommer
 flygtende ind. Paris Hjalteson er hende i Hælene og forhindrer hende
 i at flygte ind bag Kristustæppet.

Lucilia

Lad mig gaa... jeg fornemmer en Angst, som skulde jeg dø.

Paris

(smiler saa de skinnende Tænder ses) Ved I ikke, at Daarens
 Angst for Døden er ikkun fordi han ikke tror fast nok paa
 Livet og Livets Lyksalighed bag den.

Tro fast, Lucilia (han trykker hende til sig) tro fast. Bag
 det Kys som gravlægger...

Lucilia

Min Areg

Paris

Bag det Kys, som gravlægger Eders Ære som denne Verdens For-
krænkelse, opstaar Eders Sjæl den evige, Elskovens flammende
Sjæl.

Lucilia

Evigt vilde jeg begræde min faldne Ære.

Paris

(letsindigt) Saa græd, Luciliaskøn... om I græder i Dag eller i
Morgen... I skal jo dog paa Kvindevis forløse Eder med at græde
for det første Kys I skænker en Mand. I græder ikke for det
andet... og for det tredje fornemmer I samme livsalige Fryd
som jeg (han vil kysse hende, hun lader sig glide ned mellem
hans Hænder og skjuler sig frydende i sit lange lyse Haar)

Lucilia

Hvi sendte mine Frænder mig saa langt bort, og her er saa
koldt...

Paris

Fryser I (han kaster et Stykke Brænde paa Ilden)

Lucilia

Jeg er saa alene... og alle jager I mig... intet Sted ved jeg
mig vis, intet Steds ved jeg noget Skjul, ikke findes den
Haand, jeg tør støtte mig til.

Paris

Min, Lucilia.

Lucilia

Eders!... I jager min Ære, Nilas min Kyskhed, Jarlen mit
Liv (folder sine Hænder) ak maatte jeg dog dø.

Paris

Tøv, Luciliaskøn, da døde jo al Jorderigs Glæde for mig.

Lucilia

Paris

Vil I ellers kende min Fordring til Eder, Fru Lucilia, da skal I vide, det er langt mere end Eders Ære, jeg beg^erer (hun ser angst op) Eders Ære er intet imod det. Eders Liv fra nu af og til Eders Død begærer jeg. Jeg begærer Retten til at tage Lucilia, ej alene det skønne skælvende Legen som ligger her for min Fod, men Hu og Tanke og alt som udgør eder og væge det som Ørnen sin Unge. (han ser truende frem) Naade Gud i Himmerig den der kom min Viv for nær (ser ned paa hende) Jeg er Vildkriger, har været Vildkriger fast siden jeg blev født, jeg mindes aldrig andet. min Hu stod aldrig til andet... Siden hin første Aften jeg saa eder første Gang stod min Hu til at fæste Bo.

Fæste Bo hjemme i Venden. Med eder. Ikkun med eder. I hele den vide Verden kun med eder.

Mener I da, Lucilia, mener I jeg skulde agte, at I kaldes en andens (han bøjer Knæ og lægger sin Arm fast om hendes Skulder).

I er min, Lucilia... I er min, hører I, min. Hvad enten I ved det eller ej, hvad enten I vil eller ej, grædende er I min, leende er I min... I Sorrig, i Glæde, i Dagens Lys, i Nattens Elskov er du min

Du kan ikke undfly, og du vil det ikkeheller.

Elskov er som levendegjort sydende Rav, som Gnister i Kog, knitrende gult og almægtigt som himmelslikkende Flammer, altfavnende, altglødende, altfortærende (han tager hende brutalt op til sig) Fornem at du er min, i Liv og Død min. Hvad har I saa at svare mig?

Lucilia

(tæer lidt, saa siger hun svagt) Lad mig gaa.

Paris

(slipper hende) Over Faldbroen kom vi ikke... og sandt er det, vi var Døden vis, om vi vovede at fly over Jorden... men under Jorden... under Jorden, Lucilia, graver mine Svende sig frem (han staar knejsende foran hende) graadigere end Ildslu, tyste som Orme... og den første

Nat, Løngangen munder ud i mit Soverum, da flyr vi... vi.

Og mind eder imens flittigt om, at i mit Eje er I tryg som i Guds eget Skød.

Hvad der var mit har til denne Dag ingen vovet at fortræde.

Lucilia

(lægger Haanden mod sit Hjerte(// Tryg som i Guds eget Skød! (hun ryster paa Hovedet og gaar ind under Kristustæppet. Paris ind under Fenrisulven. Et Øjeblik efter kommer Esbjørn frem, han gnider sin Næse, som han ofte gør, naar han er stærkt optaget af noget. Nilaus kommer udefra)

Nilaus

(staar med foldede Hænder foran Kristustæppet) Den var vel klog, som vov det Tjald! Farbror. JEG FIK INGEN TIL AT GRÆDE.... Vel den som dør og kan vidne det for Gud.

Esbjørn

(ser ogsaa paa Tæppet) Din Viv bragte det medfra Irland, du agter vel at skænke hende det med til Venden.

Nilaus

Nu ægger I ⁱgen, Farbror.

Esbjørn

Du lider Sandheden ilde.

Nilaus

Hvi hader I Fru Lucilia?

Esbjørn

Mener du, jeg og skulde elske og forføre din Husfrue?

Nilaus

Ingen har forført min Husfrue... Hvi hader I Paris Hjalteson?

Hvi vil I Fordærv for de to... er det... er det ikkun fordi det er.... Fordærv?

Esbjørn

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres
(han begynder en Art Dans, skiftevis hopper han paa et Ben).

Dippe dippe dip
slagte, slaa og skænde
det er Lyst kanhænde

dippe dippe dip...

Nilaus

Troldenens Galdresang, Farbror, hvad gaar der af jer?

Esbjærn

Dippe dippe dip
pine og fortræde
dræbe og fortræde
dippe dippe dip
alting Ynk iklæde
da er vi til Stede

dippe dippe dip...dip.. hæ..hæ..hæ.... Paris Hjalteson flyr med
din Viv i Nat.

Nilaus

Det er ej sandt!

Esbjærn

Dippe dippe dip.

Nilaus

Hvor kan han fly, naar Kongsgaarden ligger indenfor en Ring af
bevæbnede Mænd.

Esbjærn

Dippe dippe dip.

Nilaus

Sig hvad I mener?

Esbjærn

For at du skulde gaa ret hen og vare dem ad... hæ hæ... som du
gjorde hin Aftenstund med Faldbrøen! da vi havde dem saa vist som Fugl
i Donel og hver Mand vilde have hævnnet sin krænkede Ære. Men Nilaus
Svendsson... skulde nogen tro, du var Sønnesen af Ulf Jarl, der satte
sig op mod Knud den mægtige.. du...

Nilaus

Aldrig haver jeg dræbt nogen Mand eller øvet anden Størdaad...

Esbjærn

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Nei det er vist!

Nilaus

Men Bisp Vilhelm gav mig det Lov, at jeg var fredsæl.

Esbjærn

Og det Nidnavn du bærer end; Nilaus Svendsdatter...

Nilaus

Farbror, om du nævner det en Gang til, jeg kaster dig i Ormehullet.

Esbjærn

Ej, vaagned dog Kongebloodet... Parbs Hjaltesons Hær ligger rede nu norden for Limfjorden, ved du det?

Nilaus

Javist... han venter paa Kongen.

Esbjærn

Dippe dippe dippe... Kongen... nej han ligger rede til at storme din Gaard, hugge dine Folk ned... og paa sin Hest løfter han din Viv som Verdens væneste Bannermærke for raske Svende, mens du krymper dig i din Vaande. Men kommer du først...

Nilaus

(opirret) Dræber ham.. først... mener I. Ja!

Esbjærn

Du vorder en Mand, Nilais Kongesøn, du vorder en Mand... omsider. Jeg sagde det altid: bare bide, Nilaus kommer... lig Fenrisulven ligger hans Stordaad handen, men den vil sprænge sine Baand.

Nilaus

Hvad rage Kong Knuds betroede ^{Mand} ~~vil~~ endelig mig.

Esbjærn

Han regner dig for intet, din kongelige Broder. Paris Hjalteson ejheller.

Nilaus

Han skal faa ^{dø}... er han ti Sinde min Gæst.. ti Sinde Kong Knuds Yndling fremfor nogen... hvad rage Knuds Yndlinge mig... skal jeg lade

mig ulejlige i min egen Gaard, fordi Kong Knud lyster at opføde halv-
vilde Heste.

Esbjørn

Du vorder en Mand, Brodersøn, du vorder en Mand.. min din utro Hus-
fureV

Nilaus

Jeg styrter hende ud fra den øverste Vægtergang.

Esbjørn

Men tag hende først, Nilaus, tag hende.. og saa.. huit (han spar-
ker ud)

Nilaus

(sparker ud paa samme Maade) Huit!

Esbjørn

Lad ham se derpaa. Nilaus, bind ham og lad ham se hende styrte...
da er du vel hævnnet.

Nilaus

(ser ned) Hun falder... ser du hende, Farbror... en silkegrøn Sky....
ser du de hvide Hænder, slanke som Liljens Blade skælvende gribe i
Himlens hjælpeløse Blaa... de synke i Voldgravens Dyb... de bæres af
Strømmen... ud... mod Havet...

Esbjørn

(rusker ham) Nu er Soten over din Hu, Nilaus (rusker ham) nu ser du i
Syner, hvor du skulde handle....

Nilaus

(peger ud) Derude... i Skum og Fraade kæmper hendes Legem, slankt og
skært som Myndens... ser du Armene, hvide som Sne... strække sig af-
værgende, i Dødsangstens Gru, ud mod Dølgeraderne, der komme imod
hende... som en Ulvehær med fraadende Munde. Højt gabe de af Lyst,
hugge deres Tænder skaanselsløst i den hvide Barn... vælter om hende...
fraadser... og se derude... langt... kun et gyldent Væv af afrevne

Haar, vuggende bort over Belgernes Rygge...

Asebjørn

Nej, aldrig vorder du Danmarks Konge! Kom i Hu, hvad Hel (viser paa Tæppet) spaaede din salig Fader: fem af Svend Estridsøns Sønner skal bære Danmarks Krone.

Nilaus

Fem.. ja.. Erik skal blive Konge... Oluf.. kanske Bent hin unge... Uffe... Svend... kun ikke jeg...

Asebjørn

Er der ej Herskerhu nok i dig til at blive din egen Vivs Husbond, da...

Nilaus

Da er der ej det Ler, hvoraf der formes en Konge, mener I... og jeg vilde saagerne være Konge... Fagre Rige end mit skulde ej findes i nogen Verden. Alle skulde være Venner, ingen tvistes, ingen begære, thi den ene vil hellere give end den anden. Hver Mand plante sin Lind uden for sit Hus og byde sin Nabo at sidde under dens Skygge, og sammen fryde de sig over Landets Fagerhed, Fredens Velsignelse og Guds Miskundhed, ingen Blomst brydes, ingen Fugl dø, ingen græde (ser op paa Kristustæppet).

Asebjørn

Du lever ikke længe.

Nilaus

Dræbe dem... brat... som Høgen slaar ned, mener I, Farbror...

Asebjørn

(ivrig, glad) Ja, thi da...

Nilaus

Nej... for jeg ~~evner~~ evner det ikke!

Asebjørn

Flyr de i Nat, da faar du det ej heller nødig.

Nilaus

(Foran Hel) Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

spørge om Balders Skæbne. Intet godt kom der af at spørge dig. . i
 Fortidens Tider ligg er alt om Fremtiden. Om Kongen kommer ud paa sit
 Englandstogt, og Paris følger sin Herre.. da vil her blive stillet
 som før... Mord og Vold unødigt... histude i Krigens Tummel ^{Paris' Bannet forer} vilde ~~var~~
 opgive og glemme. Jeg spørger dig ikke, Hel, men vilde sligt ikke være
 tænkeligt.

Esbjørn

Du har ej nødig at se paa Hel, Brodersøn.. se paa ~~FAAX~~ Paris Hjal-
 tesons Aasyn..

Nilaus

I har Ret, Farbror.. i hans Aasyn har hans Vilje ristet med
 Runer, at han.. aldrig.. giver op...

Hvem der kunde myrde! Ved I ingen Vej?

Esbjørn

Det ved jeg vel. . men du vil sige, jeg vil ondt.

Nilaus

Sig det.

Esbjørn

Det ligeste af alt... tag hvad dit er, din Viv! (ser paa Kristus-
 tæppet, hvor Fru Lucillas Soverum er) da haver han intet at vinde,
 hun intet at tabe, du intet at frygte... og jeg intet at gøre. (Han
 slaar ud med Haanden)

Nilaus

Tag sovende Kvinde med Vold... nej.

Esbjørn

Nej, thi du vover det ej for hendes Bøler (ser til Paris' Dør)

Nilaus

Styr eders Tunge (han nærmer sig Lucillas Dør)

Esbjørn

For hendes Skyld, Nilaus... da faar alt en Ende.

Nilaus

Fornemmer I, hvor det staar mig imod.. usynligt.. det er mig fast som det Tjald er tykkere end Mur... jeg maa vel kunne komme det igennem... staar Engle... eller staar Guds Aande paa Vagt... er urørt Mø saa hellig...

Esbjørn

Du er vel hendes Husbond... jeg faar vel løfte det Tjald for dig.
(han løfter Tæppet)

Nilaus

For hendes Skyld, lad det faa Ende... (idet han fulgt af Esbjørn haaer til Kristustæppet, kommer Paris frem, de maaler hinanden, stumme)

Paris

I lovede mig Tavlspil, Nilaus Snendson (mens han taler, skubber han sig langs Væggen, til han staar imellem Kristustæppet og Nilaus, dækkende for Fru Lucillas Dør) I er en Mester i Tavlspil... og hvem kan sove, naar ingen ved, om vor Herre Kong Knud er i Fare ... kan-hænde forfulgt... Spillet døver ens Tanker og et Krus stærkt Øl kalder Søvn til Huse.

(sna/kkende fører han Nilaus til Bordet, slaar med sit Knivskaft et Slag i Pladen, Dreng kommer ind med Skakspil, Bægre og Kander)

I begynder, Prins... I spurgte mig nys... fyld i til Randen, Dreng... ~~XØG~~ læg Ved paa Baalet, her er jo koldt som i selve Kvergelmer, hvor Nidhug suger de døde (viser paa Tæppet paa venstre Væg) Drik, Prins Nilaus, drik Jarl.. paa Held for Kong Knuds Eng-landstogt (de srikker, Spillet begynder).

Vendelboerne have undsagt Kongen, fordi den ny Lov at skatte Tiendedelen af alt deres Gods til Kirken er dem ligé en Tordensten i Panden.

Esbjørn

Vendelboerne se vel klogeligen, Landet haver fra Romerriget faaet en ny Stand, som vil fortære mere og mere, og være ingen Mand til Baade.

Paris

Tiendeloven er Kongebud... og Kongebud er Folkets Lov... drik
Prins!

Nilaus

(drikker) Kirken er dog som den Moder, der mildner Husbonden, Kongen
mod Børnene, Folket... og lære Folket Lydighed og Ærbødighed mod deres
Fader, Kongen!

Æsbjørn

Hæ..hæ... da ~~XXXX~~ tager den nye Moder sig mere velbetalt end den
gamle. Fordum bragte Folket tvende Gange aarlig sit Offer til Guderne,
det skar ej bred Rem af Folkets Arbejde. Men Tiendeloven...

Nilaus

(drikker af det Bæger, Paris sætter for ham) I er vel ej Hedning, Farbror?

Æsbjørn

Hvem er ej hedensk Hund i sit Hjerte ... I, Paris Bannerfører?

Paris

Jeg er vel Kristen mere end de fleste, Kong Knud døbte mig selver

Æsbjørn

I mener, det er nok ... at I er døbt

Paris

Ja, hvad andet?

Æsbjørn

Mange mene det samme ... hæ hæ... I maa vel have nogen Tanke
med, hvad I tror!

Paris

Jeg tror det samme som Kong Knud.

Æsbjørn

I mener, I er frelst.

Paris

Ja, naar jeg tror.

Nilaus

Esbjørn

MMXXRXXJERXXDERXXLAKKERRISPKINSXXNXXNSXXXDRXX

Paris

Nilaus

Esbjørn

Paris

Esbjørn

Paris

(rejser sig) Mindes jeg ret, loved jeg at lære jer ~~den~~ den vendiske

Vaabenleg....

Nilaus

I taber, Bannerfører, om I ej passer Spillet.

Paris

(sætter sig) Drik.

Æsbjørn

Agter I at drikke Husbonden under Bordet, ^{ædle} Bannerfører..

Paris

Visseligen vinder I igen, Prins.

Æsbjørn

Drukken Mand sover tungt og ulejliger ikke sin Viv.

Paris

(op) Nu, vil I endelig lære den vendiske Vaabenleg, da kom.

Æsbjørn

Er I...

Paris

Jert Væge frem (de kæmper, det bestaar i, at Paris med sit brede Slagsværd tugter Jarlen, der sømmer sig.. Paris sætter ~~Æsbjørn~~ sig igen)

Æsbjørn

(drillende) Drik Prins

Paris

(op igen) Mere Belæring. ~~Æsbjørn~~ viger tilbage)

Nilaus

(trækker ham ned) Se Eder nu vel for.

Paris

I/ vinder, Prins.

Æsbjørn

Du taber, ^{Prins} ~~Nil~~... (Paris halvt op) du vinder, Brodersøn, du vinder.

Nilaus

I haver jo og kun givet halvt Agt paa Spillet, Bannerfører.

Æsbjørn

Der er andre, som ejheller have givet Agt paa Spillet(viger for Paris)

Nilaus

Vi faa kun dette ene Spil.

Æsbjørn

Der trænges ejheller flere, du er jo saa (tier ved Paris Greb til sit Vaaben)

Paris

I vandt, Nilaus.

Nilaus

(holder sig ved Bordet) I vinder... hik... næste Gang, hik, Paris Hjalteson. Jeg kan neppe ... hik, staa paa mine.. hik.. Ben.

Paris

Lad mig følge jer til jert Soverum.. tag ved, Jarl!

Nilaus

(leende stolprende) Bevæge de sig, de gamle Gedebukke? ... se Fenrisulven, tapre Fenrisulv... Hel, gamle Møbarn.. kan du gaa til Senge... hun var med Barn, hun som vov det... hun spurgte om sit Barns Eftermæle. Da skjælv Jordene, Thor kørte buldrende over Himlen med sine Bukke, Ild skød ud af Skyernes Næsebor,, og Helaabned sin søvn-pint forvredne Mund og svared: Min du vorde før Aaret hælder, i Helheim sukke med ufødt Søn.

Paris

Hvi søndrede Væversken ej Vævet straks.

Nilaus

Efterdi hun blev slagen død ... af Skræk. .. Ved I Paris Hjalteson, det skulde være et lysteligt Skue, om alle de hejðenske Guder steg ud af deres Tjald og .. hik.. kæmpede Ragnarok... hik... hik... haver jeg ganske glemt.. hik.. at hilse Godnat til min Husfrue (smiler)

Æsbjørn

Det har du glemt for Spillet.. men du kan end naa det....

Paris

(peger op) Ser I Midgaardsormen, Prins.. hine Øjne.. saa lig Jarlens som var han falden den ud af Bugen.

Nilaus

(ler) Æsbjørn Midgaardsorms Søn... hæ... hæ.. hæ... tal atter om Nilaus Svendsdatter... hæ æ æ æ... vi kunne gikfe dem sammen da... hæ æ æ p... (Paris følger Nilaus ind, Æsbjørn smutter til Døren i Forgrunden, kalder ud:)

Æsbjørn

Olgerf..

(En Svend kommer ind, Æsbjørn hvisker, forklarer, Svenden nikker)

8 Mand... han er stærk (Svenden nikker og Æsbjørn puffer ham ud)

Paris

(kommer ind, vender sig og ser paa Nilaus Kammer, han lige har forladt)

Har du dit Liv kært, Nilaus Svendson, da forlade du ej dit Leje, før Hanen galer!

Æsbjørn

Er I ræd, noget skal tilstøde Eders Borgherre.

Paris XXX

Ja.

Æsbjørn

Spørg Hel.

Paris

Det har ondt i Følge at spørge Hel, sagde Nilaus Svendson nys.

Æsbjørn

Der er dog noget, I er ræd for! ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Paris

Hun døde.. hun som vov det!

Æsbjørn

I er ræd for at dø... det var I ej, før I saa Sjørring Kongsgaard, det Lov skal I have; taprere Mand fandtes ej i Norden. Lære en som er

svagere end I jeres ugudelige vendiske Vaabenleg (tager paa sine ømme Steder) men spørge Hel..

Paris

(gaar hen foran Hel) Jeg spørger dig ikke, Hel,.. thi det skal du vide, det vorder dog som jeg vil.

Æsbjörn

I undsiger Hel, Bannerfører.

Paris

I den døde Tid, hvortil du hører, Hel, som og i den levende..... stedse var det Viljerne, der besvangrede Tidens Skød, og Tiden fødte sin Søn Daad.

Jeg spørger dig ikke, Hel, thi det vorder som jeg vil.

Æsbjörn

Ve Eder... I er en Spotter hæ...hæ..

Paris

Vel spinde Nornerne Menneskets Skæbne... men Hærren hvormed Nornerne spandt, var Menneskets egne Gerninger... og derefter blev Skæbnen.

Jeg spørger dig ikke, Hel, min Vilje er Hærren om Nornens Ten, hun faar spinde min Skæbne af den og ingen anden (ser paa Æsbjörn)

Spørg I, Jarl.

Æsbjörn

(gaber) God rolig Nat... I kunne fortsætte eders behagelige Snak med de andre Hedninge, I er blandt jeres Lige (Paris tager til sit Vaaben, Æsbjörn gaar ind under Helvævet, hvor hans Kammers er. Paris er alene).

Paris

God rolig Nat, Æsbjörn Midgaardsorms *søn!*

Æsbjörn

(frem igen) Om I vove at fæste hint Nidnavn....

Paris

(ler) Havist lurede I, Jarl... skal jeg følge og jer til Senge (han holder sig stund i døren, Hærbjærter sig til opførelse og må ikke videredistribueres Jarl

gaa ind og lukke den lille Dør efter sig)

Paris

(alene, gaar rundt og ser paa Tæpperne, standser og ser op paa Kristus)

Hvide Krist, hvad bekymrer det dig, hvem der elske hvem .. ikkun de elske! Men paa Elskov tror jeg ikke, du forstaar dig.

Da tror jeg mere paa hin anden Gudeseen (stiller sig op foran Frejr og Gerdevævet)

Du ved om Elskov, Frejr, hvor i Gudernes Lund Gerde Gymsersdatter mindes din tørstende Mund.

Du ved det!

"Lang er een Nat

længere tvende

hvordan udholde

at vente i trende".

Fagre unge Frejr... det er sødt at elske.. attraa.. og eje..

Jeg har hende kærere end mit Liv, Frejr (indsmigrende) du staa mig bi.

Jeg vil hende!

(Idet han rækker op efter Tæppet foran sin Dør, skyder hans mørke vendiske Svend sig forsigtigt ind og ser sig spejdende om).

Paris

Buris... af hvad Veje kommer du i mit Soverum!

Buris

Som I befol, Herre : Fra Sjørring Volde til Vesterhav
lod Paris kaste den Lønnegrav.

Paris

Brudt igennem!

Buris

I denne Stund.

Paris

Sandt er det, I grov tyste som Jordorme, snare som Flammer, og jeg

skal lønne jer vel... tilbage, Buris, og vent mig med tvende Heste.

Buris

Vil I ride to Heste paa een Gang, Herre (griner)

Paris

Ja... saavist som Mand og Viv er et! (smiler)

Buris

Som I befaler, Herre. (ind under Tæppet).

Paris

(han tager et lille Brændestykke fra Kurven og snitter) Det ved vel enhver Vender hvordan Runer ristes... og Besværgelser lærer En alt fra En er Smaadrenge (han kaster sagte Splinterne mod Fru Lucilias Dør og staar stirrende med spændte Muskler, Overløben skudt op, Hagen frem. Saa løfter han begge Arme ud som et Kors, spiler Fingrene ud og krummer dem igen kraftfuldt sammen, de bevæger sig som Orme.. saa vender han dem mod hendes Dør, lægger Hovedet tilbage, hans Øjne er lukkede nu, siger endelig højt, idet han indtager naturlig Stilling igen)

Det gad jeg nok kende, der kan aflade dig fra at komme i Hallen i Nat.

(Til det sidste med sit Blik paa Tæppet, forsvinder han ind i sot Kammer bag Fenrisulven).

(Hallens mørkner. Der falder stærkt Maanelys ned fra Lyrehullet foroven. Tæppet foran Lucilias Kammer bevæger sig, forsigtigt skyder hun det fra, hun belyses forfra af en Olielampe, som hun har i Haanden. Hun er i en hvid, meget snæver og lang Dragt, et Bælte falder ned i en lang Tunge midt foran og adskiller Benene under Gangen, hun hæfter Tæppet, Tjaldet, op, Lyset fra hendes Kammer skinner ind efter hende og gør hende gennemsigtig, hun er overordentlig smuk og kongelig rejst. Hendes Udtryk er sørgmodigt og bekymret. Hun gaar foran Frejr og Gerdetæppet, ser op og siger:)

Lang er een Nat, længere tvende

(Hun ryster paa Hovedet, sukker) Mange Gange tvende.... Aar....

leve i Længsel (ser sig om) gravlagt levende her!... i dette kolde Land (lægger Brænde paa Baalet, det flammer op, Hallen oplyses. Hun gaar hen til sin Væv og sætter sig... rejser sig)

Hvad vil jeg herV

(Ser sig uvis om... gaar tilbage til sin Dør, standser.....

løfter Tæppet op, vender sig om igen og lader Tæppet falde efter sig, ser sig om, uvis med hvad hun vil... gaar tilbage til sin Vævebænk og tager en Baldyreramme frem... hun holder den op... en Part af Paris Hjaltesons Hoved og Skulder ses, hun syr, bøjet i sin Iver. Paris kommer fra sin Dør, hun ser ham ikke, hun syr... da han staar bag hende, holder hun det færdige Broderi op, det er et Billede af ham... hun ser paa det... saa bøjer hun sig og kysser det)

Paris

(lægger Haanden paa hendes nøgne Skulder)

Lucilia

(idet hun ser ham, ser hun forfærdet op, synker saa sammen af Skamfuldhed)

Paris

I baldyrer vel, Fru Lucilia... I lader eders Gerning sige, hvad eders Mund ej vil aabenbare... baldyrer til Klarhed, hvad der sov i eders Hjerter (han vender Billedet mod Scenen... saa løfter han hendes Hoved) Lad se, om ej det samme skulde findes dybest i eders Øjes Bund! Jovist, det er der, jeg ser det ogsaa der (han smiler),... det vugger i Øjnernes Dug som et Blad paa Søens klare Bølge.

Saa flyr vi... Længangen er rede.

Lucilia

(forfærdet) Min Frøder... i Klosteret lærte jeg... det er Brøde imod Gud at svige sin Ægtefælle.

Paris

Er han jer ÆgtefælleV

Lucilia

Jeg... nej. . jeg er givet ham!... Vi kommer at forsage, Paris
Hjalteson.

Paris

Forsage! (ler kort, hidsigt, hans Blik er vildt og utaalmødt,
han griber om hendes Hænder)

Jeg kan slaas... Jeg kan elske (ser blidt og ømt paa hende).. og
jeg kan dø!

Forsage kan jeg ikke!

Lucilia

(ser sig skræmt om)

Tavshed.

Paris

Vi to sammen, Lucilia, eller vi maa begge dø, vor Elskov er det
eneste Liv vi vil annanne... bag om det er ikkun Døden!

Lucilia

Krist vor Frelser (river ham med sig ned foran Tæppet, paa Knæ
Kristus) Altfavnende Krist vor Frelser, hjælp mig i min Nød, fangen
som jeg er i Uvished og ~~ME~~ Angst, og Udveje øjner jeg intetsteds.
I denne Nat er det kommet, det jeg i Uger har frygtet, efter Evne
kæmpet imod og gyst for, som en stigende Flod. Herre Krist, i denne
Nat falder Hugget, der sigter mod min Kyskhed, min Ære, mit Liv,
kanske alt i Hob! Sig mig, du naaderige Guds Søn, du kærligste Hjerter
af alle, sig mig Vejen i min Angst Nat!

Bed, Paris, bed!

Paris

(med det ene Knæ mod Gulvet, Armen om hendes Skulder) Sign os, Herre
Krist... thi det staar klart, at signet eller ikke signet, min er
hun og med mig skal hun gaa!

Lucilia

Giv os et Tegn, Herre Krist, at vi for dit Aasyn er Mand og Viv

i Kraft af din Kærligheds Lov. (indsmigrende) Hører du det, Herre, jeg elsker ham... ræk ud din Haand, Herre Krist og foren i din Aand, i din Kærligheds Navn to som tigger derom som for Liv og Salighed!

Giv os et Tegn, Herre, giv os et Tegn, og min Tunge skal takke dig, til den ikke er mere, og mine Øjne skulle skue dig i al min Gerning til mine Dages Ende! (heftigere fortvivlet) Vis os, Herre Krist, at det er Kærlighed, du som er Kærlighed, vis os det, at Kærlighed er Loven som sammenbinder, og ikkun den, ikkun den. Vis det, Herre, at det ene Menneske kan ej bortgive det andet til hvem den vil, kun du, Kærlighedens, Forsoningens Herre har al Magten, al Retten, al Æren (tryglende) du som har al Himmerigs Salighed at give af, du som har alt, giv os af din Overflod et Tegn kun.

(Kind mod Kind venter de)

Paris

Kan I ikke følge mig uden det. Lucilia?

Lucilia

Jo... men da dør jeg.

Paris

Om jeg kunde vriste det Ja ud af din Mund, Herre, ^{Krist} jeg gjorde det, for at faa en Ende paa hendes Kval.

Tegnet, Herre, giv os Tegnet, som kan gøre hende Livet let at leve.

Lucilia

Tegnet, Herre, giv det.. eller jeg dør (hun lægger sit Hoved til Paris Skulder) thi skilt fra ham, dør jeg.. og med ham i Brøde, dør jeg

Paris

(løfter hendes Hoved, de ser paa hinanden, med den dybeste Hengivenhed..

.. og langsomt møder deres ^{Læber} hinanden i et stille inderligt Kys.

Lucilia ser op i Paris Ansigt, vaagnende.. saa ser hun med et forklaret Smil op til Kristus)

Lucilia

Tak Herre og Frelser for Tegnet du gav... saa stor en Salighed

kan komme ikkun fra dig.

Paris

Er I min nu?

Lucilia

Jeg er din... din Viv... jeg vil leve med dig, dø med dig, fly med dig, følge dig i Evighed. Gaar du til Verdens yderste Grænser, gaar jeg med, uadskillelig fra din Skide som en Part af din Hu.

Paris

Saa flyr vi..

Lucilia

I Nat?

Paris

Nu! (han knæler halvt og kysser hendes Hænder) ~~X~~ Lang er en Nat, længere tvende, hvordan udholde at vente i trende.

Lucilia

Tør jeg hente ikkun min Kaabe?

Paris

Nej, Tiden iler.. brug dette.. (river et Tæppe af Vævebænken og lægger det om hende)

Saa hylles et Snefnug i Natten ind

Nu stjæler Hr. Paris den tamme Hind.

Nu viger du ej for et Kys, som var det Helligbrøde, alt er den blege Mund farvet rød som mine Vaaben efter Kampen.

Lucilia

(rækker ham sin Mund til Kys) Min Herre og min Husbond, din Glæde er min Lov.

Paris

saa kom (han har Armen om hende og løfter Tæppet foran sit Kammer, da 8 Mænd paa Uldsokker løber ind fra begge Døre til venstre, Asbjørn kommer fra sit Kammer, under Kampen mellem Mændene og Paris , falder Lucilia paa Knæ foran Kristustæppet.

Esbjørn

Bind ham... skaan ham blot ej.. slaa til (han slaar selv Paris
Haand idet han paa Gulvet strækker den op for at befri sig. Mændene
løfter ham op sammensnøret, Lucilia flygter ind i sit Kammer, Esbjørn
alene)

Ah...æ...æ...æ..... (krummer sig ganske sammen i Latter, mens
Tæppet gaar ned) æ.. æ.. æ.. æ.. æ.. æ..

*Dypp dypp dypp
Dypp dypp dypp — (skubber dækkende Ben)
Ende paa 2 Akt.*

3die Akt.

Hallen. Nikaus staar foran Kvindebænken, med begge Hænder holder han om Fru Lucillas Overarme, han er sanseløs af Vrede)

Nilaus

Kan ej engang Rædsel for Straffen knække jeres Trods... jeg havde vel Grund til at se jeres Øjne aabne nu... i Angst... i Skam... i Anger... naa... svar... har I bedraget mig (han rusker hende, hun ranker sig)

Lucilia

Etling er jeg af ~~Min Datter~~ *Dronning Mæve af Connaught*

Nilaus

Dronning Mæve
Ti Gange ~~Min Datter~~ *Etling*, I var min Viv.

Lucilia

(glider ned paa Gulvet og omfavner hans Knæ) I kom mig aldrig til Hjælp, endda I var min Husbond. . mens han...

Nilaus

Mens han... visselig min Farbror var i sin Ret, da han spottede og sang Nidvise: Nilaus sig haver fæstet en Mø, han var rød for den Mø... hæ hæ hæ... Nar... Nar har jeg været, agtet en Uskyld I ikke ejede, vaaget over jeres Jomfrussøn... mens jeres Tanker boled med ham

Men jeg skal vise jer.. (rusker hende) at Nilaus Svendsdatter er en Mand. Rejs jer, min Frue... hid... (han staar med hende umiddelbart foran Kvindebænken) Hør min Vilje... (hun sænker Hovedet) I ved, I er ~~min~~ min Viv, givet mig af jeres Frønder.. I var min Viv fast et Aar, og jeg var mod jer som mod min lille Søster, I tyktes mig saa ung, I tyktes mig en Fromhedens klare Vanddraabe, der I kom lige fra Klosteret, I tyktes mig saa fin og skrøbelig, at I maatte briste, om stærke Hænder greb om jer, I tyktes mig saa kysk, at I vilde visne for et Elskovskys, som den hvide Rose, der svømmer paa Søen, sammenkrølles under Lyset.

I var min Viv... og I gav mig aldrig et Blik fra jeres Øjne.

Hvad ~~gav I mig~~ *Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres*

Det vil jeg vide.XCCLXXXIII

Thi hør... gav I ham det... jeres Ære som Viv... min Ære som Husbond... da skal han dø i denne Stund, og I selv skal styrtes nøgen fra Taarnet og flyde til Havs til Føde for Fisk og ~~Fugle~~ Fugle.

Gav I ham det ikke, XX ... da skal han gaa fri og frank herfra.

Lucilia

(1 aaben Jubel) Aah..

Nilaus

Og I skal gaa med.

Lucilla

Aldrig Nilaus, I kan tro mig, det skete aldrig.

Nilans

Hø! Hvad Borgen har jeg for det (hun sænker Hovedet) Tyktes I, jeg er lig min Farbror nu, ham I frygter værre end Hel og Nidhug tilsammen... ja, jeg ser I tyktes det, I lukker jeres fagre Aasyn sammen som Blomsten før Uvejret... nu (rusker hende) svar mig, hvad Borgen har jeg for, I taler Bandheden?

Lucilia

Ved Krist vor Frelser.

(ler højt) Den Tid er vel omme, da jeg trøstede Krist, ~~jær ellet nogen,~~
nu lider jeg kun paa det, jeg ved! (han rusker hende og vælter hende ned
ned paa Kvindebanken.

Jeg vil vide selv.

Lucilia

(giver et kort Skrig, vrister sig fri og knæler foran Bænken, med Hænderne foldede, højtoprakt raaber hun)

Krist Jesus, favn min Sjæl og glem min Brøde! (sænker Hovedet Arme-
ne falder ned)

Nilaus

(rusker i Kvindebænkens udskaarne Endestykke) Ja bed... bed med saa mægtig en Kraft, at det kan naa Frelseren i hans yderste Rige... Bed

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Jeg har Lov at gøre med dig hvad jeg vil, thi du er min Viv. Du er min! Ved alle Djevle, du er retmessigen min. Jeg har Retten at gøre med dig, hvad jeg vil, du er min Viv for Gud (han vender sig om, som lytter han til nogen.. og følger tøvende til) ... for Gud?

Er hun ikke min Viv, givet mig med al hendes Slægts Vidende og Vilje, for den hele Verden er hun lovmæssigen min... for den hele Verden (lytter.. nikker bestemt) for den hele Verden!

For Gud? (han lægger Hovedet paa Siden og lytter indefter... stirrer stift... ryster paa Hovedet... saa sukker han tungt, slipper Bænken og gaar uroligt om, af og til ser han paa den sammensunkne Lucilia.

Jeg kan vel tage hende ~~XXXXXXXX~~ ... med Magt... men hun dør... hun vil briste (han falder over i sin Drømmetone) som Engenes hvide Taagemøbrister for Dagningens raa Gus!

Jeg kan... jeg vil... jeg skal turde.. (sukker.).

Smaaknopper ere stedse Smaaknopper. En kan plukke dem og med grove Fingre tvinge Blad fra Blad, og den lægges øde i samme Stund. Men om en aander lindt og lunt epaa den, saa den varme Aande bølger ind under Bladenes Hegn, da aabner den sig indefra, fra Hjertets saareste Gemme og smiler En sødt i Møde!

Vold var aldrig kristen Mands Pryd.

Vold var aldrig kristen Mands Pryd

Vold var aldrig ~~XXXXXXXXXX~~

Nilaus Svendsdatter... (han virrer forpint med Hovedet og ser paa den knælende)... i sin Svaghed fast sterkere end jeg... i sin hengivne Venten paa Døden (vender sig og ryster forpint paa Hovedet) dræbe hende kunde du kanske... kræmpe hende.. aldrig....

(Ude høres forvirret Støj og Raaben, der kommer nærmere. Lucilia rejser sig, idet Døren til venstre i Forgrunden gaar op, Husfolk farer ind, raabende imellem hinanden)

Stemmer

han for Børtten. . de morderiske Vendelboer halse alt som vilde Hunde paa Vejen efter ham...

Nilaus

Faldbrøen... lad Faldbrøen ned... (han løber raabende ud, fulgt af Folkene, Lucilia skynder sig ind i sit Kammer bag Kristustæppet... et Øjeblik staar Scenen tom, mens Raaben høres udenfor fjernene, saa nærmere, først kommer Nilaus, Kong Knud og Esbjørn Jarl, efter dem fyldes Hallen af Krigsfolk, nysgerrige Husfolk, Piger)

Nilaus

Min kongelige Broder (han trykker hans Haand kærligt imellem sine) Saa have Frelseren Tak at I naaede herhid i Tide.

(Krigsfolk aabner Lugerne i Træpillerne, langt borte fra høres en uartikuleret Raaben og Brølen, og en ubestemmelig Lyd, mest som om det regner)

Esbjørn

Hør, der er de... hør hvor Pilene suser i Tusindtal.

Kong Knud

(ler) For mange.. altfor mange, mit gæve Folk... en eneste var nok, alldun den sad i mit Hjerte.

Esbjørn

Ha, det var den ene for mange, Frænde.

Nilaus

(forfærdet) Dit Liv, Broder, de havde taget dit Liv havde de redet dig ind.

Kong Knud

(ler) Deres Heste løbe paa Krykker, og vore fløjl

Nilaus

Krist var med dig.

Kong Knud

Krist var med os... og Vinden... vi blæste herhid! Hvor er Paris, min kække BannerførerV

Nilaus

Broder, hvad er det te? (Mændene har baaret en Rejsekasse ind)

Kong Knud

Mit Kroningsskrin, tag Vare paa det, Nilaus, min Krone og Kaabe
(ryster sit Hoved, saa Haaret flyver) I fuldt Skrud agter jeg at ride
foran Hæren, naar vi sejrende holde vort Indtog i England.

Æsbjærn

Ret saa, Frænde, Knud den Mægtige vil vende sig i sin Kiste, ^{hist ovre i Westminster Abbed} hvor
dit Ry naar ned, thi du overgik ham i alt.

Kong Knud

Jeg har alt Navnet Knud den Stærke, hvad mere kan jeg vente.

Æsbjærn

Knud den Hellige, Frænde!

Kong Knud

(smigret) Knud den Hellige... ja, for Sanden, Krist er med mig... hvor
er Paris Bannerfører?

Nilaus

Du maa være træt, Broder, se Højsædet venter paa sin Konge!

Kong Knud

(føres af Nilaus til Højsædet, han sætter sig og ryster igen sit lange
smukke Haar, hans Øjne er aabne, store straalende glade Drengøjene)

Se, havde jeg bedet i Thystad, som mine Mænd vilde, da var vi redet
ret ind i Oprørshæren. Krist vor Frelser vaager over mig.

Nilaus

For Tiendelovens Skyld har du udasket hele dit Folk, Broder....
havde du kan hænde ej gjort klogt i at fare mere med Lempe.

Kong Knud

Lempe... Lempe, er du ~~æ~~ven saa vidløs som altid, Nilaus. Kirken
skal have Tiende~~XXXXX~~parten af alt Folkets Ejendom, skal.

Nilaus

Bitrere Had ~~XXXXXX~~ saar ingen Herre end den der skæpper med Rem af

Folkets Ryg. Før eller siden skærer de Remmen tilbage af Herrens.

Kong Knud

Drømmer. Hvor er Paris? Hjalteson?

Esbjørn

Din Bannerfører... *(nævner sig Kongen)*

Nilaus

Paris Hjalteson fordeler dine Krigsfolk over Voldene, han vil snart....

Kong Knud

(glad og aaben) Paris er min Krigerbroder ifra den Tid jeg var i Venden Han trodser Døden i titusind Vætters Ham. Om du var som han, Nilaus.... da tog jeg dig med paa Togtet til England.

Esbjørn

Paris Hjalteson...

Kong Knud

Farbror, I var ham altid gram, men agt mine Ord, Paris Hjalteson agter ikke sit Liv saa meget som en Haarsbredde Jord, men han agter sin Vilje lig en Lov, et Kongedømme værd.

Esbjørn

Vel at du fører ham med dig til England, da, din Kongestol kunde ellers let være besat, naar du vender tilbage.

Kong Knud

Der kender jeg jer, Farbror, sælge sin Konge for Sølv, saa Tvedragt og digte Nidviser, der var I altid.... (udefra høres rasende Raaben, Kongen rejser sig og gaar til Gluggen i Langveggen, hvori en Del af hans Mænd staar) Hvor stor er vel han Oprørshær?

Første Kriger

Meget stor, Herre Konge, de myldrer som Bier, flere og flere.

Kong Knud

(utaalmodig) De ville tæve mig... før jeg haver kuet dem, kunne vi ikke indskibe os for England. Se, Pilene er faldne saa tæt, fast

vugge de lig et Tæppe over Voldgraven... fler bludsalt hælt Voldene

ler med) Se Gamlingen hist ovre, sprang han ikke i blind Iver ud paa Tæppet, han troede det var fast Grund, ej hvor han plasker og spytter (de ler alle) Han skulde stolte sig med at være den første, der stormede Sjerring Kongsgaard.

Første Kriger

Se, de prøve at fiske ham op paa deres lange Spyd.

Anden Kriger

Der trillede han ned mellem Spydene ret som en Glød mellem Pinde (kongen ler, saa han holder sig for Brystet)

Kong Knud

Giv Bud, at de ej skyde fra Borgen, før Gamlingen er trukket i Land.

Tredie Kriger

Som I befaler, Herre Konge (han gaar ud)

Kong Knud

(han raaber ud) Fik han kanhænde lidt Svale i sit forstyrrede Gamlingeblod (der svares med Brølen ovre fra). Kongen ler. Første Kriger sætter en Klud paa Spidsen af sit Spyd og stikker det ud gennem Gluggen)

Første Kriger

Om han faar Kolden, da er her en Klud til hans Næse (Brølen svarer)

Anden Kriger

Er der nok af slige i jeres Hær, da staar Kong Knuds Liv og Rige visselig i Fare (Latter i Hallen, Raab og Brølen svarer)

Første Kriger

Vent heller til Høsten, da vorder her Sølvbro af Poppelløvet.

Anden Kriger

Viddet tynger jer allenfals ikke (Latter og Brølen)

Nilaus

Hører I mig, Vendelboer, vær forstandige og gaa hjem, og vær glade for Livet, I beholdt, I hørte vel, at Kongen lod standse al Skyden fra Voldene, til den Gamle var paa Tørjorden... endda han fløj

saa galen ~~XXXX~~htpaa, blindet af Lyst til at myrde Kongen. Og den Konge er det, I hade og vil berøve Kronen, sandelig, I se ej jeres egen Tarv (Brolen svarer ham)

Kong Knud

(leende) Skam faa dem! /

Nilaus

(raabende ud) I kende mig, fredeligt have vi mødtes paa Tinge, ville I agte mine Ord, saa fald nu til Føje, jeres kongelige Herre vil villig laane Øre for jeres Klagemaal.

Kong Knud

Jeg vil se dem spille alle!

Nilaus

(stadig raabende) Send to af jeres bedste Mænd herover at forhandle med Kongen (Hadefuld Skraalen svarer ham, en enkelt Stemme udskiller sig og synger)

Sangeren

Fra Romerrigets forslug^{de} Gaard
hid kom han, den gejstlige Stand
Knud Konning hannem i Møde gaar
med Guldkar paa hviden Hand

(hadefuldt Kor):

Skam faa ham, den lede Kong Knud!

(spændt lyttende)

Kong Knud

(spændt lyttende) En Nidvise... om mig... en Nidvise kan leve længere end Mand selv.

Asbjørn

..Og vorde hans eneste Eftermæle...

Sangeren

Den Pavestnad sneg sig i Dannevang
og ind i den Kongegaard
saa listelig krøb han i Soverum
besov den Konningemaar

Kor:

Skam faa ham, den haarde Kong Knud!

Kong Knud

(Kong Knud slaar Neven i Langbordet, Nilaus lægger sin Haand beroligende paa hans)

Nilaus

Luk Lemmene ned.

Kong Knud

Nej, jeg vil høre !

Sangeren

Han smigres han loved han fandt sig Vej
med Liste den Boler from
alt Paradishavens Livsalighed
den faar du for Jomfrudom

Kor:

Skam faa ham, den onde Kong Knud!

Sangeren

Kong Knud blev svimmel og Hjertesyg
og bleg som en Liljeham
saa listelig lo han, den Boldersvend
der Kongen blev svanger ved ham

Kor:

SSkam faa ham, den strenge Kong Knud!

Kong Knud

Streng.. ja vent! (Han ryster Nilaus Haand af sig, trækker Vejret dybt, han ser ud som en lyttende Kronhjort)

Sangeren

Knud Konning fødte sit Slegfredbarn
han kaldte det Tiendelov
Skaden slaar med sin sorte Stjært
og ler i den gule Skov

Kor:

Skam faa ham, den fule Kong Knud!

Kong Knud

(svulmer af Vrede, hans Mænd ser sky til ham) Hvor er Paris Hjalteson?
han havde gennemstunget hver galende Strube forlængst, hvor er han!

Sangeren

Og Skaden ler i den gule Skov
og samler sin vilde Hær
den Slegfredunge faar Ram vi til
naar dræbt er den Kongemær

(Hylende latter udafna Kor:)

(hadefuldt Latter, længere end før)

Kong Knud

Ikke mit Liv alene, men og min Ære eftertragter I.

Men er Kampen saa grum, velah.

Det bæres mig for, min Slegfredunge er et længere Liv beskaaret, end I tro! Om I skulde faa Ram til dets.. (han vrider sig for Ordet) Moder... dets Fader i Rom skal nok vide at varetage dets Rettigheder... og tungt skal det visselig falde jer, tungere end Slavens Aag.

Esbjørn

(klapper ham trøstende) Ret, Frænde, Ret... tungere end Slavens Aag... da faar du Hævn.

Kong Knud

(skubber ham fra sig) Mit Folk skal lyde... lyde... (han stamper i Gulvet) Her tro de ~~XXXX~~ Vendelboere, at deres Konge er til ikkun for at smykke deres Fester, vise sig paa Tinge, og lade dennem gøre ellers som dennem lyster.

~~Den~~ Den Dag skal komme, da I skal erkende, at jeg er Herren (han er rusten i Stemmen af Hidsæghed) Skal jeg blive rød til Bugen af at vade i Blod... ..

Nilaus

En kristen Konge vader sig ikke~~r~~ rød til Bugen i Blod, thi da er han vel Konge, men Kristen er han ikke.

Kong Knud

Lovklog og hogklog og bagklog... det var dun~~g~~ altid, du og Erik, I kunne savist blive dugelige Konger! Naa, sker Spaadommen Fyldest ... (ser paa Helvævet) at fem af Svend Estridsens Sønner skal vorde Konger, da maa vel en af jer blive det.

Nilaus

Vil Gud, da varer det længe, Broder.

Kong ~~Kn~~ Knud

Ret min Tanke greb du der!

mindre end nogensinde staar min Hu til at miste Kronen... den Vise skal de have betalt! Nu er jeg givet skarpt Lud i Aarerne, jeg skal tugte de oprørske Vendelboer... og saa... jeg skal komme hjem med Engellands Krone paa mit Hoved, saa vist som Frelseren er med mig.

Ingen Sinde taalte det danske Folk minde Kaar og Fred, da vorder hver Mand fed af Skryden, og ikke formaa de at holde Fred engang sig selv imellem, ^(ser til Esbjørn, der gaar ud) de er kævlagtige af Natur, og intet Godt unde de hinanden.

Nej Kræfterne i Brug feo for Herrens Aasun, lad falde hver Mand som ikke kan staa. Først tage vi Engelland, det er vort med Rette... vor lovmæssige Arv efter ~~min~~ Navne, Knud den Mægtige!

Og tilg Sverrig har vi Ret... efter Sigrig Storraade.

Og til Norge...

Nikaus

. . Har vi ingen Ret.

Kong Knud

Knud den Stærke har Ret saa langt som hans Styrke rækker (han smiler) Og nu ville vi hvile. Og i Morgen ville vi se, hvad der er at stille op med de Hunde. Hvor vil du give mig Leje, Broder.

Nilaus

Her i mit eget Soverum, min store kongelige Broder (han ser næsten ømt paa Knud) to Gange vilde jeg unde dig mit Leje, om du maatte hvile saa meget des bedre.

Kong Knud

(klapper ham) Nilaus, Broder, tilgiv mig, hvad jeg sagde før...

Nilaus

Du var ikkun hastig i din Mund.

Kong Knud

(standser ved Døren) Dit Soverum, Nilaus... men du er jo gift Mand... er det sandt, hvad de sige (ser paa Nilaus hervøse Ansigt) staar dit Sind til stor Fromhed, Broder, da kende vi Skriftens Ord:lykkelig den som er sit eget Keds Herre (vender sig) og vil ikke videredistribueres.

gaar lysende for Kongen, Krigerne gaar ud, Nilaus er ene tilbage). ^{En} ~~484~~
 Dreng ind)
 Bjørn ind)

Nilaus

Du faar at rede os Leje her, Fårbror (^{Drengen} ~~en~~ ^{Dreng} kommer med Skind og
 Tæpper) læg dem der

Drengen

Kongsgaarden er saa fuld som et Humlebo, i Jarlens Rum sove 14.

Nilaus.

Kongen var træt. Vel at Oprørerne er faldne til Ro, da faar han
 sove i Fred en Stund (til Drengen) du kan gaa. (Esbjørn kommer) Hvor
 var du?

Esbjørn

I Fangehullet... hos Paris Bannerfører.

Nilaus

Ligger han der?

Esbjørn

Det var ikke et Blunk for tidligt, at jeg kom... han havde slidt
 sine Baand... saa tykke vare de (illustrerer) med Tænderne... hvad
 tykkes du... med Tænderne havde han sønderbidt dem paa tvende Steder.

Nilaus

Om han var sluppet løs... havde staaet her foran Kongen.

Esbjørn

Ikkun en liden Stund og han havde slidt sig løs fri, Blodet skummed
 om hans Mund, hæ. hæ. hæ.

Jeg fandt et Jernbidsel, det lod jeg ham binde forsvarlig for
 Munden .. kanske han havde ondt for Tænder hæ. hæ. hæ .

Nilaus

Hæ, hæ, hæ, (hans Øjne modsiger hans Latter, de er dybt ulykke-
 lige)

Esbjørn

Jeg prøved at prikke ham herog der... med min Knivspids... hæ, hæ.
 hæ. mener du han kered sig om det? Ikke et Grvn. Men da nævnte jeg Fru

Lucilia (han tager med Tommel-og - Pegefinger og holder om sin Hage, lukker Øjnene, skyder Skuldrene op) Hæ, hæ, hæ, le med Nilaus, hæ. hæ, hæ

Nilaus

Hæ, hæ, hæ, og hvad saa, Farbror.

Æsbjørn

Han sprællede lig en Fisk, hæ, hæ, hæ,

Nilaus

Hæ, hæ, hæ.

Æsbjørn

Lig en Fisk... og jeg spurgte dog ikkun, hæ, hæ, hæ, jeg spurgte ikkun, om han kendte, hvad Lod en troløs Husfrue her til Lands er beskaaren, hvad Lod den skønne Prinsesse kan vente, naar Dagen gryr, hæ, hæ, hæ.

Nilaus

(Urolig) Hæ, hæ, hæ. Sagde I ham saa det?

Æsbjørn

Om jeg gjorde... jeg sagde: Naar Dagen er til fulde lys, saa man ret kan se, da er det Skik, at den skamløse i al Slægtens Paasyn klædes nøgen af sin krænkede Ægteherre, og Haret afklippes. Tænk Eder, Paris Hjalteson, sagde jeg... alt det fagre Haar falder til Jorden, i Stedet for at hylle jert Leje, som et gyldent Flor... som I havde ventet... som I havde ventet... hæ, hæ, hæ. Og nøgen jages hun ud i den kolde havklamme Morgen og drives fremad med Piskeslag... ser I det for eder, Bannerfører, sagde jeg, ser I det grant... de røde Striber paa den hvide Ryg... Ser i Blodet rinde i Taarer saa røde, som randt de fra hendes senderflængede Hjerter ned over den nædige Fod.

Gennem Sølvpoppellunden, Paris Venter... gennem den fagre Lund, hvor I dansede Bejlerdans og mindes hendes varme Knæ med jer varme Mund...

Ud over Heden jages hun, hvor Ræve og Ulve bo, ud til Havet, hvor en grønhudet Skipper kanhende finder den skamløse.

tager den i sit Fartøj, til han ej gider set den mere og kaster den i Havet.

Eja hvor han dansede da, hæ, hæ, hæ, det var Bejlerdans, det.

Nilaus

Hæ, hæ, hæ. (hans Seerøjne staar fulde af Taarer)

Esbjørn

Over Fangehullets Gulv dansede han Bejlerdans med Tudser og Orme. Han huggede med de bundne Fødder i den raadne Jord, og han veltede sig, han dunkede Nakken i Gulvet, saa En maatte tro den var af Graasten at den ikke sprak, hæ, hæ, hæ. Han hylte som vilde Dyr i Vinterødets Gult.

Og de Eder... gudsbespottelige... jo han formaar at bede hvad formaar den fromme Vender vel ej.- Han beder med lige stor Gudhengivenhed til Krist vor Frelser, til Thor og Odin, til Hel og Satan og Svantevit, og et Kobbøl andre vendiske Guder, jeg ej kender, han gør ingen Forskel... Han lover ærligen sin Sjæl til hver den, der ikkun vil løse ham af hans Baand, hæ, hæ, hæ.

Nilaus

Hæ, hæ, hæ. (fremadbrøjet over Bordet ler de mod hinanden) Jeg mindes en Aftenstund, Broder Erik og jeg gik hjem gennem Skoven, da laa der paa en liden halvsauldret Stub et Røvehoved til Hvile, det flyttede sig ej, det smilede mæt og polisk... og vi flyede redde begge... "Den havde saa vist ædt sin Bug fuld af Lærkeunger," sagde Erik, og nu laa den og frydede sig over Lærkeparrenes Savn og Kvide, over de tomme Reder...

I er lig hin Ræv, Farbror... I ... (han viger i Rædsel tilbage og ser paa Esbjørn)

Hvad tænker I nu, Farbror... jeg er rød, som hin Aftenstund i Skoven... dybest i min Sjæl kendes det som... noget Ondt er paa Vej.... en grum og snigende (han holder Haanden frem til Værn mod Esbjørn) Ondsindets Her. Farbror, hvad tænker I..... Det kommer ifra Galdernes Urdyb, ifra den dunkle Ondskabens Flod, hvorifra al Brøde rinder og fuldbyrdes i Galdernes

Farbro, lader os sove.

Esbjørn

Sælsomt (ser frem og ryster paa Hovedet) Sælsomt, hvor alt ^{hvad} ~~hvad~~ man begærer byder sig selv til... tag det, og det er dit... Hænneligheden ligger ikkun i at se Stunden... og Storheden i at gribe den uden at tøve. Alt ligger saadan... i visse Stunder... Elskov... Sejr.. Gods ... endog en Kongekrone....

Nilaus

Farbror, I mener ikke...

Esbjørn

(paa samme fjerntskuende Maade) Knud er ikke mere Konge, end Bonden der denne Nat sover i sin Hytte. Magten er gledet Hannem af Hænde.

(Der er stille lidt)

Esbjørn

(lægger sin Haand paa Nilaus Arm) De der ovre, Vendelboerne, som sang hin pyntelige Vise om Kong Knud og ^{hans} Slegfredunge, Tiendeloven..

Nilaus

(i et ængsteligt Udraab) I digted den Nidvise om Kongen, Farbror!

Esbjørn

Hyss (ser derhen hvor Kongen sover) De som skraalte hin Vise, hvad mener du, de giver for Kong Knud, død eller levende.

(Stilhed igen)

Esbjørn

(fremadbojet, hviskende) De give hans Krone, du... gladelig... til den som giver dem Kongen.

Nilaus

(jamrende) Aa nej nej nej...

Esbjørn

(mild og fræk) Se, hvis det nu ikke var Nilaus Svendsdatter, der var Herre paa Sjørring nu, men enhver anden... enhver som helst anden, da

vilde han gribe den herreløse Krone og sætte den paa sit Hoved saa vist som Dagen fryr.

Kun den er Kongen, som har Magten.

XXXXXX Nilaus

(Albuen støtter mod Bordet, Hovedet hviler i Haanden, han vugger frem og tilbage fortvivlet)

Esbjørn

Knud sover... i anden Mands Gaard.

Nilaus

Farbror, Farbor, Farbror!

Esbjørn

Hvis det som jeg nys sagde, ikke var Nilaus Svendsdatter... men en Mand... da gik han sindig og djærvt i Gang med det, som er det letteste af alt... binde en træt Mand som sover.

XXXXXX Nilaus

Forraade... en træt Mand som sover...

Esbjørn

Og derpaa sendte han mig... mig... over til de forbitrede Vendelboer..

Nilaus

I !

Esbjørn

(rejser sig, taler myndigt, som til en Forsamling:) Hører I det, Danmarks Folk, stolte Folk som arved Heltmod fra jeres Fædre. Nu nys i Nat loved Kong Knud jer Slaveaag. Jeg hørte det, Nilaus Svendsen, hans gode Broder, hørte det...

Nilaus

Jeg hørte det.

Esbjørn

End mere, saa sagdehan: hver Dansk Mand og Vendelboen mest er fed af Skryden.

Jeg end rød til Bugen af at vade i Blod.

Fatter du nu, Nilaus...

Om Kong Knud bunden blev lagt imellem dem, hvad mener du de gav ham, naar de først havde lyttet til mine Ord.

Nilaus

De gav ham Bane.

Esbjörn

De gav ham Bane, ja.

Og Morgenen vilde hilse ny Konge saa vist som Dagen blev Dag.

Lader du Kongen vaagne, da er hans første Spørgen: Paris Bannerfører.. hvad da.. hvad da, Nilaus?

Nilaus

Om jeg forklaged...

Esbjörn

Siger intet... Paris Hjalteson faar din Viv, og du Fangehullet, thi Paris er Kongen brugbar, du ikke... Ret eller ikke Ret (ryster paa Hovedet) den Stærke har Ret... saa længe han er den Stærke..

Men er du Kongen, da vorder alt som du vil.

Nilaus

(betaget) Jeg Konge..... Kong Nilaus af Danmark... da vorder alt osn jeg vil.

Esbjörn

Alt!

Nilaus

Om jeg... ikkun ...

Esbjörn

En Hedningenæve i Tingene... og duser Kongen.

Nilaus

(urolig, betaget) En Hedningenæve i Tingene ... og aldrig mere skal jeg høre det... mine Dages Plage... Nilaus Svendsdatter.

Esbjörn

Da har du Magten at afskære hver en Tunge, der...

Nilaus

Aah (knytter Hænderne) jeg forneener stige i mig en sanseløs....
fast drukken... . Længsel efter ret at være Mand! tage med naadeløse
Hænder, øve Niddings~~XXXX~~xværk om det kræves.

Esbjørn

Da skal det kendes, Nilaus er vaagnet til Daad... lig Olger Dabske
lig Uffe hin Spage.

Nilaus

(synker ned) Men dyrekøbt blev Sejren! (falder over i en Seertone) jeg
ser det... I, Farbror og et Par af Borgens mest forvorpne Svende...
I liste her igennem, der ind, Spærlagenet skælver for Kongens Seng...
shåv de døde Ting ved, det er en frygtelig Synd at myrde sin Broder!...
Se Kongen kæmper... han springer halvt ud fra Lejet. . aah han er
stærk, de faar ham ikke!... Da er I der, Farbror, I ramme ham med
Sverdfæstet i hans Nakke... han griber sig til sit Hoved, hans Mund
gaber af Smerte....

Nu er han bunden.

(klagende) Se de store stolte Kongesøjne fæster han paa os, og han siger
med værdig Ro: Broder, kom i Hu Løftet vi gav til vor døende Fader,
Løftet vi gav om kristelig Vandel i Liv og Færd.

ÅJeg aarker det ikke (sukker tungt, stirrende frem) Se, Ven-
delboerne faa Kong Knud, han ligger inellem dem, de snæde ham til, de
spytte paa ham, de er som Aadselhunde, de haaner den bundne. Se de
prikke ham, til Blodet flyder... og det røde Blod i hans kongelige Aa-
syn beruser, forraser dem, de stikke med Spyd, de hugge med Økser....
og han dør som en blodig lind Dyrge, hvori to straalende Kongesøjne
sluknes.....

Esbjørn

(under Nilaus Syner har han aabnet Kong Knuds Rejseskrin, taget Krone,
~~XX~~ Scepter og Purpurkaabe ud. Idet Nilaus tier, slaar han Kaaben om
ham)

Og selv står du frem og Vendelboerne kaarer dig til Konge, de kysse dine Hænder (gir ham Sceptret i Haand) de kysse Fligen af din Kaabe, de raabe (sætter Kronen paa hans Hoved) Hil dig, Konge! Tien- deloven lover du skal bortfalde, det er dit første Kongeløfte... de hylde af Jubel, de hylde dig, blodige Vaaben løftes dig til Ære, leve Kong Niels den Milde, Svend Estridsons Søn.

En Hedningene i Tingene, Nilas, og dit Hoved bærer Kronen med Rette og du ~~sal~~ves til Konge.

Nilas

(Han synes at faa en Lysende Kraft ved at bære det kongelige Purpur.)

En Hedningene i Tingene! Selsomt, før stod min Hu alene til at redde de besejrede, haabe for dem som frygte, hjælpe dem som lide, nu... en forunderlig Kraft synes at komme til mig ifra det kongelige Purpur!

Esbjörn

Magt avler Magtbrynde... giv nu dine Befalinger, Konge.

Nilas

Om jeg fatter det (han ser over mod Lucillas Dør) At jeg ingen- sinde vovede at befale over hende! hvorfor!

Esbjörn

Fordi hun er som Kristenløren... i Lænke have de lagt dit hendeske Stordaadssind, bundet Vildkrigeren i dig i usynlige Baand lig Fenris- ulven, Lokes Søn.

Nilas

Jeg sprænger den... Nu først ser jeg det grant... Den tapre Ban- nerfører, Kong Knud selver, endda de ville kalde den hellige, have intet andet end hyllet Østerlands ~~troen~~ om sig som en Kristenheds Kaabe. Ikkun jeg tog den ind i min Hu! ... og forvokset blev al min Handel.

Esbjörn

Tag din Kvinde med Vold... da er du Hedning som de andre.

Nilas

Kvinde derinde... dræbe hende vil jeg... et Favntag... grunt... vildeligt, da haver jeg knust Østerlandssæden i mig selv og mit Land for evige Tider. Jeg vil, jeg vil, jeg vil ydermere knuse det i mig selver, som ikke vil.

Esbjørn

Du er alt blevet en Mand, Nilaus, en Konge!

Nilaus

Hold Mændene rede.

Esbjørn

Ja ja

Nilaus

Det kendes livsaligt... at ville.... som en Mand. Jeg vil selv være med. at binde ham den magtløse derinde. Jeg har ~~IKKUN EN HILSEN~~ ikkun en Hilsen at bringe min utro Væv ~~IKKUN EN~~ først.

Esbjørn

Kanhænde hun ej overlever ... den Hilsen.

~~ESBjørn~~

Nilaus

Kanhænde.

Esbjørn

Jeg maa se at faa Stunder til at fortælle ham i Fangehullet, hvorlunde det staar til.... med ham selv hans Kvinde og hans Konge Hæ, hæ, hæ,

Nilaus

Hæ, hæ, hæ. I Nat dør Nilaus Svendsdatter.

Esbjørn

Hvad.. oh, ja, saa, ja saa, ja ^{o Nat} dør Nilaus Svendsdatter.

Nilaus

Og af Morgenens blodige Skød fødes en Konge.

Ende paa 3' Akt.

69
4de Akt.

(Hallen, Nilaus er alene, Krone og Kaabe har han lagt. Idet Tæppet gaar op, har han løftet Kristustæppet til Side, man ser Døren til Fru Lucilias Kammer)

Nilaus

(Gaar fra Døren frem i Hallen) Jeg kan ej faa den Dør op... vel tyve Gange har min Haand løftet sig, jeg kan det ikke.

Derinde knæler du, jeg kender det paa mig... jeg ser det for mig... dine smaa Jomfruhænder oprakt i Bøn, dit løftede Ansigt er ~~SKINNENDE~~ hvidt som en skinnende Duevinde. Du beder... du sammenbeder dig en Vagt af gode Engle, hint hellige Forsvar, hvorom Bisp Vilhelm saa ofte talte: "Gennem Bønnens brændende aljordforglemmende Inderlighed, stiger Gud frem til det betrængtes Menneskes Side, han hvis Aand er hellig og uangribelig.

Jeg kan ej... ~~Øff~~ for hede Helvede, jeg kan det ej.

Min Vilje vil Mord... ^{men} ~~at~~ Guds Aand kan ingen myrde.

Aaaaeh..

Op skal den!... Næves ind ... brydes i Splinter... ~~op~~ skal den! (han sparker til Døren, som gaar op, i Lyset af en oven over hængende Lampe ses Fru Lucilia knælende i stum Bøn, begge Hænder fladt sammenlagte løftede opad. Hendes Ansigt er ganske hvidt. En Kreds af Engle med lange Vinger og Liljer i Hænderne staar i en Halvkrans omkring hende.

(Nilaus ramler tilbage som skudt, Tæppet dækker igen Døren)

Nilaus

Du drømmer, Nilaus Svendsson... hint Syn var ikke. (ser sig om)

Hel... Fenrisulven... Nidhu... Midgaardsormen! Kom mig til Hjælp, I Hedenolds Gudeverden. Kan ~~En~~ ⁶ ikke i denne ældgamle Hedningerede faa Bugt med Østerlands Gift i sit Blod, hvor da!

(taler til ~~Manuskriptkopian~~)
Manuskriptkopian må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

90
Kraft har de lankelagt, ti i Blodetjager de hedenske Dyr, med hvasse hvide Tænder og blodige Munde, med Flanker som stiger og falder hastigt efter den fnysende Aande! Saadan jager de af Blodets Veje i Helten, han kan ikke andet, Stordaad ryster han af sig som Abilden sine Frugter! Har han fostret en Tanke, der viser Vej til Herskerens Magt, ^{da} har han nødig ikkun at give sig sit Blod i Vold.....

Soten er over dig, Nilaus Svendsson, du skal virke, ikke drømme..
(nærmer sig Kristustæppet, fjerner sig igen)

Du~~x~~ skal beslutte~~x~~... beslutte... beslutte....

Aah jeg kender mig færdig at vorde vidløs.

Fordi jeg vil Ondt, og dog ej evner ~~at~~ det.

Fordi jeg ej vil Ondt og dog ej orker at holde dets Begær ifra mig.
(igen til Fenrisulven) Jeg taaler ej den Gift længer, ogsaa jeg er
Ætling af Svend Tveskæg og Sigrid Storraade, af ^{Kong}Gorm og de gamle Vild-
krigere, der tog hvad de vilde, og naar de vilde, og led Haant om anden
Mands Ret. Ogsaa i mit Blod raser de ~~de~~idske, hedenske Dyr.

De er der... ogsaa i mig.

Men de er syge... af Bidsel og Baand..... thi du, Krist ^{milde}~~BILZÆ~~,
saa sagde Bisp Vilhelm, du gaar langs Blodets Veje, du farer ikke, du
gaar med jevne Fjed i din hvide Kjortel, og stille lægger du Tøjle efter
Tøjle paa de stejle Dyr.

Derfor dræbte jeg ikke forlængst den frække Bannerfører, derfor
tog jeg ikke min Kvinde med Vold... (klagende) derfor koster det mig
denne Nats overmenneskelige Møje at slaa en Hedningensæve i Tingene.

Dog intet er lettere.

Kongen sover.... Esbjørn staar rede med Mændene... ikkun et Ord
(han løfter Purpurkaaben) og Nilaus er Kongen.

Jeg kender mig fast som en Kvinde, der har faaet i Gave et herligt
Smykke, saa tungt kun at hun ej mægter at løfte det.

(halvt i Graad) Kong Knud, min stolte Broder, skal dø.... Paris Hjal-
teson bider histnede i sit Bidsel, derinde beder hun, ^{naaderige}
Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

77
Frelser staa den bi i deres Nød (lader Purpurkaaben falde)

Aah jeg er træt... mit Hoved brænder (stiller sig op foran Hel, han halvt raaber) har du iidsit set min Lige for, Hel, har du i din Levetid, fra alt levendes Begyndelse der du fødtes, set en som mig, hvis Dage rinde hen i Kløften mellem vil og vil ikke.

Har du, Hel, da sig mig, om han nogentid blev Konge (det tordner, først svagt, saa bestandigt stærkere, Lyn ses flamme over Vævene, Nilas griber sig til Hovedet, vakler/ tilbage og falder. Fra Hels Mund høres:)

Hel

Med Kæmpekræfter

det døende søger

at stride imod.

Men ud vil det Foster

som Tiden bar i sig

skal kæmpe den ud det

mellem sine Ribben!

(Tordenen ruller stærkere, Lynene tættere. I Halvmørket ses Midgaardsormens Hoved, fri af Væggen, vejrende frem i Hallen, et stort Øglehoved med grønne flimrende Øjne. Hels Mund aabner sig, stor som en Dør, derudfra springer Mænd med korte sikkebortede Kapper, Ringbrynjer om Bryst og Hoved. Derefter Mænd med flyvende Vinger fra Hjelmene og brede Slagsverd, derefter Mænd med busket filtret Skæg, Skind over den nøgne Krop, Stenøkser i Hænderne. Endelig Odin paa Sleipner, Ravnene paa hans Skuldre, Thor med sin Hammer, Loke med lange Kvælerhænder. Fenrisulven sprænger sine Baand og gaar ud af Tæppet. Valkyrier og Einherier.

~~XXXXXX~~ Modhæren kommer fra Kristustæppet, hvorfra Lyset kommer, hvidklædte Korsriddere, der i Kampen mod Hedninger og Guder falder men stadig forøges.

Tordnen forstærkes, Lyn blinker, det knitrer og brager, Storm høres

suse og fløjte. Fenrisulven gaar forrest i Hedningehæren, slaar Tænderne i sine Fjender og slænger dem til Side, Thor slaar ned med sin Hammer, Loke kvaler, Odin holder paa sin Hest og ser til. Korshæren falder, de løfter Korsene, kysser dem idet de synker til Jorden. Der er baade Mænd og Kvinder. Gennem Tordenen høres Korsang.

Stadig stærkere Lys vælder ud fra Kristustæppet. Kristus løsner sig ud af Vævet, smilende gaar han frem, Lyset løber et lille Stykke forud for ham, de hedenske Hærstyrker holder sig for Øjnene, som blændes de af Lyset, de flygter tilbage mod Hells Mund, hvor de forsvinder.

Tilbage bliver Fenrisulven og Kristus. De staar lidt og ser paa hinanden, Fenrisulven ranker sig, *ryster sin nakke* ~~ryster sin nakke~~, skinner i Øjnene. Kristus lægger blidt sin Haand paa dens Nakke, begynder at samle dens Baand og binde dem sammen igen. Ulven knæler langsomt og lægger sit Hoved paa Kristus Fødder. Mørket falder fuldstændig.... Maanelys siver lidt efter lidt ned fra Lyrehullet i Loftet, belyser Nilaus, der ligger sovende hvor han faldt. Lyset forstærkes, idet Esbjørn kommer ind fra venstre og ser sig om og opdager Nilaus)

Esbjørn

Nilaus! Nilaus, dig selv lig, dig selv lig, altid, Med Danmarks Krone saa godt som i din Haand lægger du dig i al Ro til at sove.

Nilaus

(rejser sig) Har jeg sovet....

Esbjørn

~~DUXTXXXXX~~ Du tror kanhænde en Krone er som en Smaablomme i Engen, du kan plukke, naar du gaar forbi.

Nilaus

Jeg var saa træt.

Esbjørn

Agter du nogentid at vorde Danmarks Konge, da rap dig nu, alt skyder Vendelboen med ildombundne Pile paa Gaarden, staar først den

13
i Flaamer... da kan du spare dig al videre Møje.

Nilaus

(ser sig sky omkring paa Tæpperne, hans Blik bliver hængende ved Kristustæppet)

Esbjørn

Til Værket... Kongen først, saa Paris... hende maa du selv om.

Nilaus

I kan hjælpe mig at ombringe dem, Farbror,... kan I hjælpe mig at leve Livet siden.

Esbjørn

Rider Sot og Syge dig! *naany!*

Nilaus

I kan spare jer al videre Møje. Gaa og bring mig Paris Hjalteson.

Esbjørn...

Hvad vil du....

Nilaus

Hvem er Borgherre her!

Esbjørn

Du tykkes med et myndig.

Nilaus

Paa mine egne Stier Kender jeg mig tryg.... gaa saa. (Esbjørn gaar.
Nilaus sætter sig i Højsædet. Et Øjeblik efter bringer Esbjørn Paris Hjalteson, holdt af to Mænd. Paris er hærget, flaaet, Blod har han om Mundvigene, et Jernbidsel mellem Tænderne. Hans Hænder er bundne paa Ryggen. Han ser med vilde Øjne paa Nilaus, og rykker i sine Baand)

Nilaus

Tag hind Bidsel bort og løs hans Baand.

Esbjørn

Brodersøn, er du galen.

Nilaus

Gør som jeg befaler!

(de tager Bidslet bort og løser hans Hænder. Paris griber straks efter en Kniv i sit Bælte)

Nilaus

(vendt mod Esbjørn og Mændene) Gaa saa.

Esbjørn

Visselig vorder du modig... nu det er for silde (han og de to Mænd gaar ud)

Paris

(knæker, med det ene Knæ mod Gulvet, han har stadig Haanden paa Kniven, han taler med betagende Lidenskab) Nilaus Svendsen, I kan martre mig saa længe der er en Trevl levende Kød til Rest, men I skal mindes Hun er uden Skyld! Jeg har lokket, jeg har tvunget, ... jeg har ... jeg har galdret i vendiske Runer, der tvinger Viljer som var det Spindel. Jeg har forfulgt hedde uden Skaansel...

Nilaus.

I gjorde det ikke bag min Ryg, det maa siges til Eders Ære. Rejs Eder!

Paris

(rejser sig) I Jesu Navn, saa lad hende med Fred! Hører, hører I, Nilaus Svendsen, I være ikke Bøddel mod sagesløs Kvinde.

Nilaus

Ingen skyldte mig for Bøddel før.

Paris.

Min er Skylden... min... min alene... al Brøde min! Min. Brud paa Tro og Love det var mig, ikkun mig, hører I Nilaus. Hun gjorde intet, hører I... uden Tanke for Sømmelighed og Tugt faldt jeg over hende, skarpsynet, sikker som Falken over sit Bytte!

Nilaus.

(ser op paa Fenrisulven)

Paris.

Hun var det fagreste mine Øjne saa i mit ganske Liv, og jeg elskede hende fast fra den første Stund. (Hun rejser sig og går hen til døren) Jeg el-

skede hende....I fatter ikke,Nilaus,hvad det er...aah,det tykkes mig fast som var min sidste Livsdraabe anderledes fra den Stund,og der er ej Fred eller Lise,ej Hvile før hun i Fred er min.Om i Livet til Salighed eller i Døden til Lise,ikkun hun er min.Før jeg saa hende stod min Hu kun til Englandstogtet,til Sejlad og Krig,jeg skulde slaa Kongens Fjender med Død og Gru...Da var det jeg saa hende...din Viv...din skønne,skønne ædelbaarne Husfrue,hun havde skjult sig øky som Hinden de første Dage,jeg var her,jeg vidste fra Esbjørn Jarl hun var end Mø,ingensinde havde du sovet hos din unge Frue,jeg lo af det,men det kom mig ikke ved...

Til jeg saa hende!

Da var det som grebes jeg Dag efter Dag af et kvalende Raseri,en skinsyg Brand aad al min Forstand,jeg frygtede ikkun det ene,tænkte ikkun det ene,saa hende,lokke hende,trygle hende,røve hende om fornødent,før du tog hende før mine Øjne,ikkun fordi du var Herre paa Sjerring Kongsgaard ikke af nogen anden Ret,din Viv var hun ikke mere end min.

Nilaus.

For Gud? Nej....Spurgte I om hun var Eders for Gud?

Paris.

Sligt faldt mig ikke ind.Jeg saa hende hin første Stund...

Nilaus.

Jeg mindes...hin Sommeraften i Sølvpoppellunden,som under en gylden Straa leregn ifra Himlen,omgloriet af Solnedgang,selv ikkun som et Bundt af tætnede Straaler...jeg mindes det.

Paris

Jeg mindes det...jeg saa et kongelig hvidt Kvindeløgene indenfor grønne Slikefald,og der gik Vildskab i min Hu i den samme Stund.Mine Nætters Drømme var grønne Bølger,der vuggede ind i min Favn den Kvinde,jeg om Dagene drak med al min Sans.Aah,Nilaus,I har aldrig elsket hende,I har aldrig elsket hende

Paris

Jeg tilbød hende i Tænke...den Mund der tog mod mine

96
Kys, jeg vilde helliggøre hver den Ting, hun havde rørt med blot Sømmen af sin grønne Kjortel. Jeg vilde ridse ind i mit Hjerte som skaaret med Runer i det røde Kød hvert et Minde om hende og en Dag lægge det som Takoffer paa Herrens Alter. Nej jeg har aldrig elsket hende.

Paris

Hun er min. Med den pinefulde Død for Øje gør jeg Krav paa hende som min, som jeg er hendes, og Helligbrøde er det, om I skiller os ad. Giv hende i min Favn, Nilaus, hvor hun hører til, og skänk os begge en haadig Død. Thi det ved jeg, hun vil ønske Døden med den hun kender for sin rette Husbond mere end hun vil ønske at leve Livet med en anden.

Nilaus

I kan besynge hende, kaste Længsel til hende, sætte jert Liv i Vove... I kan ogsaa bede for hende, det havde jeg knapt tænkt. (han rejser sig, gaar et Skridt mod Lucilias Dør, Paris er med løftet Kniv over ham i det samme)

Paris

Kald mig Stimand og Bøddel, kald mig hvad I vil, I har selv løst mine Baand, pint mig til at kunne alt. Der er ej Misgerning saa sort, jeg over den, vinder jeg Redning for hende. Frist ikke plaget Mand over Evne.... sig, vil I hende Ondt eller Godt?

Nilaus

(ser roligt paa ham, Paris sænker Kniven og bøjer Hovedet).

Nilaus

Det skal I vide, Paris Hjalteson, I som tog det dyreste fra mit Hjerte, jeg bar aldrig Nag... trods det jeg forsøgte derpaa! Der er de Ting, en ikke mægter.... forskellig vel for hver! Jeg.... jeg evnede aldrig at skade (sænker Hovedet) mit Eftermæle vil vel og blive derefter (sørgmodigt) Nilaus Svendsdattet.... Jeg gaar for at hente din Viv, Paris Hjalteson.

(Paris sænker igen sit Knæ og kysser Nilaus nedhængende Haand).

77
Nilaus

Paris, Hjalteson, vid, Løngangen har I kastet Kongen til Undsætning,
Kong Knud er streng, naar det gælder Kvinderov. Rejs jer.

Paris

(pejser sig)

Nilaus

(han vender Ryggen til Paris og løfter Tæppet foran Lucilias Dør) For
vist kender jeg ingen Hinder nu (aabner Døren) Fru Lucilia ligger i
samme Stilling som før, men alene, Nilaus fører hende ind i Hallen)

Lucilia, sig, vil I dø med ham, eller leve med mig?

Lucilia

(fortvivlet, men knejsende) Dø med ham.

Nilaus

Det kendes paa eder, I er runden af ædelt Blod, I staar ved, hvad
I gør (til Paris) Hun er din, min var hun aldrig. Tag hende i din
Favn og vær hende god,

(Paris og Lucilia nærmer sig hinanden, han lægger begge Arme om hende,
hun lægger sine op om hans Hals, sit Hoved til hans Bryst, hylkende.
Paris bøjer sit Hoved ned over hende og hviler sin Mund i hendes Haar,
ogsaa han er bevæget)

Nilaus

(sidder i Højsædet og ser paa dem, han lægger Nakken tilbage, et svagt
Smil er om hans Læber, hans Seer/øjne stråler som af indre Lykke.
Pludselig høres Pileregnen igen, stærkt. Nilaus rejser sig. Paris og
Lucilia slipper hinanden. Skraal og Brølen høres udenfor. Paris river
en af Væggluggerne op, Flammeskær ses. Fra venstre kommer Esbjørn og
Krigere styrtende ind fra begge Døre)

Esbjørn

Vendelboen stormer!

Paris

Se Taarnet brænder!

Nilaus

Kald Kongen op... Knud, Knud.... (han styrtet ind i sit Kammer raabende) Knud!

Esbjörn

(jamrende) Borgen brænder alt... og Vendelboen ligger som en fraadende Ring omkring os, vi er fortabt, vi indebrænder!

Kong Knud

(han klæder sig paa, idet han kommer ind, Nilaus følger ham) Indebrænde de os... de nægte sig intet, de gode Vendelboer.... Paris
der,
Hjalteson, du er, /endelig, ... vi kan slaa dem ved Udfald, de er ikkun slet væbnede.

Paris!
Paris

Men de er mange, altfor mange (han slaar Tæppet fra, saa man ser Munden af Løngangen) over dem komme vi aldrig, men under dem.

Kong Knud

Under.

Nilaus

Fra Sjørring Volde til Vesterhav
lod Paris kaste den Lønnegrav.

Kong Knud

~~Løngang~~ Løngang! Paris, du min fuldtro Mand og Ven. Men (han ryster sit Haar) rømme, nej om jeg det gør for hint Pak....

Paris

Sjørring Kongsgaard staar for alt andet, Herre Konge, men ikke for Ildsvaade, før Daggy ligger den i Aske.

Esbjörn

Her lugter alt svedent. (Paris slaar en Skodde op, Ilden ses stærkere)

Nilaus

Broder, om du kaster dig i Døden derude, binder din Sag da frem for det?

Kong Knud.
Paris

Om I haste nu, Herre Konge, naa vi mine Folk for Væddet fremader

I Guds Navn da. Glem ej mit Skrin (ser Fru Lucilia idet han vender sig, han bøjer sig ridderligt) Din Husfrue... Men Du, Broder,

Nilaus

Jeg værger Kongsgaarden i det længste ... at du faar Forspring
(Esbjørn søget at snige sig forbi Kongen henimod Løngangen) Farbror,
jeg har en Mand behov til Gaardens Forsvar.

Esbjörn

Da har du visselig mere Gavn af Paris Hjalteson (de to ser spændt paa Nilaus).

Nilaus

Til Paris Hjalteson anbetrør jeg Fru Lucilia.

Kong Knud

Men om de myrde dig, Broder.

Nilaus

Da falder jeg for dig, Broder.

Kong Knud

Vi kaldte dig svag og spottede dig alt fra du var Barn. Visselig blev du mere Kristen i dit Hjerte end de fleste tør rose sig af..... Danmarks Konge iberegnet (gaar ind i Løngangen. Lucilia kysser Nilaus Haand, Paris Hjalteson bliver et Øjeblik tilbage)

Paris

Her handlede I stort, Nilaus Svendsson. (Man XXXXXXXXXX).

Nilaus

Hvad er stort... og hvad er svagt.... vidste jeg ikkun det. (Paris
Hvad secccccccccchadccc kkkk
og Lucilia gaar ud, Vævet falder efter dem. Nilaus vender sig om, hans
Blik hviler paa Kristustæppet, han siger Ordene over Tæppet højt:)

Jeg fik ingen til at græde.

Ende paa fjerde og sidste Akt.

